

Een tweede Gazet van Geel!

Gezegd is gezegd: hier is de tweede editie van de Gazet van Geel. Opnieuw een uitgave van de Brugpartij. In plaats van een zoveelste 'verkiezingsfolder' verkozen we het met u eens op een andere manier over politiek te hebben. Via een magazine dat u een gevoel van herkenning zal opleveren, en waarin het niet rechtstreeks over politiek hoeft te gaan, maar gewoon over een aantal warme dingen van Geel.

Als je deze Gazet van Geel leest, weet je waar de Brugpartij mee bezig is en welke thema's ze belangrijk vindt. Je voelt ook de kijk die de Brugpartij op de zaak heeft, en welke wending ze aan het beleid in Geel wil geven.

De reacties op de eerste editie waren goed, heel goed. Bijna overweldigend zelfs... Dat heeft ons enorm veel plezier gedaan. Het bewijst dat héél veel Gelenaars onze visie delen. Of al die mensen op 14 oktober ook voor ons zullen stemmen, zien we nog wel. Feit is dat al die reacties ons als nieuwe politieke partij welkom hebben doen voelen in het politieke leven van Geel. Voor ons is deze campagne daarom alleen al geslaagd. Al hopen we op 14 oktober natuurlijk op een kersje op de taart. Ook ons programma werd de voorbije weken druk geraadpleegd op onze website (www.debrugpartij.be). We kregen veel opgestoken duimen en soms ook vragen. Willen we de Havermarkt verkeersvrij maken? Nee, we willen daar niet langer een parking, maar een aangenaam plein van maken. Maar dan een plein dat voor iedereen bereikbaar is, zéker voor oudere mensen. Voor hen wil-

len we ook de bereikbaarheid van de Markt opnieuw bekijken en vergroten als dat nodig is. Als we aan dorps- en wijkraden denken, gaan we dan twaalf nieuwe 'lokale adviesraden' oprichten? Nee, we willen geen voorbijgestreefd vergadermodel, maar zoeken naar moderne manieren om de betrokken mensen en groepen te raadplegen. Die manier hoeft niet eens standaard te zijn in elk dorp, en kan zelfs verschillen naargelang het project. Het fenomeen 'dorpsraad' zien we eerder als een concept, een manier van werken, in plaats van als een oubollige instelling wiens werking aan allerlei reglementen en ... beperkingen onderhevig is. En als we het over de herinrichting van de Gasthuisstraat, het Sint-Dimpnaplein en de Logen hebben, willen we dan niet dat de ring wordt doorgetrokken? Toch wel, daar zijn we helemaal niet tegen. Maar we denken dat het nog wel eens héél lang kan duren eer het zover is. In afwachting focussen we liever op haalbare maatregelen op kort termijn.

Ook deze tweede editie zal allicht dit soort vragen oproepen. Stel ze gerust, mail ze ons via onze website, of spreek ons aan als je ons tegenkomt, ergens te velde in Geel. Maar amuseer je eerst met deze tweede Gazet van Geel. Er staan plezante, boeiende mensen en dingen in. We kunnen mooie dingen doen in Geel! En misschien is deze Gazet van Geel wel niet de laatste...

De redactie

DE ESSENTIE VAN HET VERHAAL VOLGENS CARLA MOLENBERGHS:

"Dat we mekaar nodig hebben!"

Is 'zorg' een interessant onderwerp? Carla Molenberghs vindt van niet. Toch niet als het over professionele zorg gaat, zoals in 'ouderenzorg' en 'woonzorgcentrum'. Die zorg focust volgens haar te weinig op de mens. Teveel van dat soort zorg vindt ze even slecht als te weinig. "De manier waarop we die zorg verstrekken, heeft vaak tot gevolg dat mensen zorgafhankelijk worden", zegt ze. "Die zorg is dan nog hun enige verbinding met de wereld. Als mensen ziek zijn, moeten we voor hen zorgen, maar ik zou liever zien dat we hen altijd nabij zijn. Dan praten we over iets anders, namelijk over de zorgzame samenleving. Dat vind ik wél een interessant onderwerp!"

"Inzetten op solidariteit wordt onze uitdaging voor de toekomst."

De toon is gezet. De directrice van Huis Perrekens houdt ervan aan het begin van een gesprek het speelveld af te bakenen. Het wil lukken, maar het was precies om met haar over die zorgzame samenleving te praten dat we naar Oosterlo waren afgereisd. Soms mist een mens die tram toch wel, maar je hoort ons niet klagen: we krijgen een kop koffie en een uur uit het leven van een van de meest

inspirerende vrouwen van Geel en omstreken.

Carla Molenberghs: "Als we over zorg in de brede zin van het woord praten, zou ik het 'geïntegreerde zorg' noemen. Eigenlijk is dat gewoon een vorm van solidariteit. Dat er, wanneer je alleenwonende moeder problemen begint te krijgen, een buurman is die zegt: ik zal haar boodschappen wel doen. Of haar brievenbus leeghalen

en 's ochtends eens checken of alles oké is. Dat is waar Geel voor staat, maar het brokkelt af. Volgens mij wordt dat onze uitdaging voor de toekomst: opnieuw inzetten op solidariteit, op een zorgzame houding ten opzichte van mekaar."

Vervolg zie p. 2

BRUGPARTIJ LAAT ACHTERSTE VAN TONG ZIEN:

"Wij moeten de top-2 in, of er verandert niets."

De lijsten zijn ingediend, de affiches hangen en er zijn verdomd veel mosselen gegeten. Nog een debat hier of ginder en natuurlijk: zoveel mogelijk de baan op in die laatste twee weken. Met mensen praten, zien vanwaar de wind komt, na een stugge discussie met twijfels afscheid nemen, of blij zijn met die warme handdruk waarmee alweer een kiezer je zegt dat het wel in orde zal komen. De laatste dagen van de campagne zijn aangebroken. Maar wat verwacht de Brugpartij zelf?

"Er heerst optimisme in onze rangen", zegt Davy Baelus. Davy is hoofd-afgevaardigde voor de christelijke vakbond bij DAF en heeft zijn kandidatuur bij de Brugpartij verdedigd door erg actief campagne te voeren. "Voor mij was dat een heel positieve ervaring", gaat hij verder. "Vooral het persoonlijk contact met de mensen was heel aangenaam. Ik ben bijvoorbeeld met Jo Dom in Winkelomheide gaan folderen en we waren écht aangenaam verrast van de respons. Dan denk ik: dat moet toch goed komen?" Aan één opmerking heeft Davy een

Davy Baelus: "Dan denk ik: dat moet toch goed komen?"

bijzonder goed gevoel overgehouden. **Davy Baelus:** "Iemand zei ons: 'Ik stem voor jullie, want de Brugpartij is de partij van de gewone man. Jul-lie lijst staat niet vol specialisten van 't ziekenhuis, bankiers, parlementairen en verzekeringsmakelaars, en dat is heel gezond'. Hoewel ik als vakbondsman zélf de gewone man vertegenwoordig, trof me dat enorm. Ik had het zo nog niet bekeken, maar het is waar! We hebben de christelijke én de socialistische arbeiderstraditie aan boord. We hebben uiteraard meer dan dat: bij onze kandidaten zijn er veel die gestudeerd hebben en die heel wat in hun mars hebben, maar dat zijn allemaal mensen die met hun voeten op de grond en tus-

sen de gewone Gelenaars staan. De gewone man, ja. Ik ben er best trots op, verdorie."

De indruk heerst dus dat de Brugpartij haar plaats op het politieke toneel waard is. Maar welke plaats wordt het? Worden de Geelse progressieven meteen tot het beleid geroepen, of kunnen ze zich daar zes jaar voor gaan klaarstomen in de oppositie? Stef Oltenfreiter is nog jong, maar als accountant is hij een man van de cijfers. Hij kan dus tellen!

Stef Oltenfreiter: "De meeste 'kenners' – ook van buiten de Brugpartij – gaan er van uit dat de drie grote partijen zowat driekwart van de stemmen zullen verdelen. Eén kwart – 8 à 9 zetels – zal volgens verwach-

ting naar de kleinere partijen gaan. Dan blijven er nog 24 à 25 zetels over voor 'de grote drie', of gemiddeld 8 voor elk. Maar 8-8-8 zal het allicht niet worden. Wij van de Brugpartij gaan voor 8 of meer. Als het er meer worden, kan er misschien nog wel een partij boven de 8 gaan, maar dan moet er ook een zijn die beduidend minder dan 8 haalt... Dat zal dan één van de twee huidige meerderheidspartijen zijn, hé. Tenzij de kenners zich vergissen, natuurlijk. Zes jaar geleden is dat nog eens gebeurd..."

Vervolg zie p. 5

Groetjes van griet

DAKKÉ!

Het is woensdag, een uur of elf, en ik sta op perron 1. Er is weinig volk maar volop ambiance. Drie dames van middelbare leeftijd zijn volop in gesprek. Ze gesticuleren, nemen de ene foto na de andere met hun mobieltje. Echte reizigers dus. Om nog te zwijgen van de koffers die ze meezeulen. Waar hebben ze het over? Ik begrijp hun taaltje niet meteen, maar omdat ik niets anders hoeft te doen dan te wachten op de trein naar Antwerpen, schuifel ik wat dichterbij om flarden van hun gesprek op te vangen. Luistervinken doe ik niet! Ik wil gewoon ontdekken welke taal ze spreken.

Eén van de drie stelt een vraag in het Engels, een andere antwoordt in het West-Vlaams en de derde voegt er iets in het Frans aan toe. Wanneer die laatste vraagt wat krant is in het Frans, floep ik er spontaan 'journal' uit. Ik voel me betrappt, maar omdat ze zo druk bezig zijn, hebben ze me blijkbaar niet gehoord. De Franstalige dame hoor ik nog 'dakke' zeggen, waarvan ik vermoed dat het zowel 'd'accord' als 'oké' kan betekenen. Al vind ik dit verfringelste West-Vlaams wel leuk, ik stap toch maar in een andere wagon dan dit Babylonische gezelschap. Ik wil gewoon rustig treinen. Plaats zat trouwens, op dit uur. In mijn handtas zitten een boek en wat reclamefolders die ik thuis wilde doornemen maar telkens vergat te lezen. Of ik er nu toe kom, weet ik niet. De gazette van de trein, de Metro, ligt op het tafeltje aan het raam en ik

ben benieuwd wat mijn horoscoop me vandaag te vertellen heeft. Vorige week maakte de voorspelling me superblij. Ik was verrast te lezen dat ik er in september financieel sterk op vooruit zou gaan. Ik ben echter niemand's erfgenaam, speel nooit op de Lotto en kocht nog nooit een Win-for-Lifeticket. Vanwaar zou die financiële superwind dan komen aanwaaien? Een boogschutter mag dan vele pijlen op zijn boog hebben, met het eind van de maand in zicht heb ik nog geen financiële hoofdvogel afgeschoten. Moet ik zelf tot de actie overgaan en toch maar eens een krasbiljet kopen?

Verder is het krantje vandaag weinig soeps maar de Kiss & Riderubriek wil ik wel lezen. Benieuwd wie wat gevonden heeft in de trein en dat per se eigenhandig aan de rechtmatige eigenaar wil terugbezorgen. Ik vond onlangs een boek en een paar slippers en gaf ze gewoon aan de conducteur. Dat leek me het simpelste. Hij zou het bij de verloren voorwerpen leggen, zei hij. Niet lang nadien kreeg ik spijt van mijn daad. Ik had dat boek (over Toscane) beter voor mezelf gehouden. En stel dat er een briefje van 100 euro in zat... Dan had mijn horoscoop wel gelijk, maar heb ik mijn rijkdom gewoon aan mij laten voorbijgaan.

grietpetite@skynet.be

Groetjes van

griet

Vervolg van p. 1

DE ESSENTIE VAN HET VERHAAL VOLGENS CARLA MOLENBERGHS:

OOK GOEIEDAG!

Hoe doe je dat?

Carla Molenberghs: "Ik probeer dat hier in Oosterlo, een slaapdorp. In het weekend worden de mensen wakker en gaan ze met de hond wandelen. Ik maak er een punt van om tegen iedereen 'goeiemorgen!' te zeggen. De reacties zijn soms verrassend. De mensen willen gezien worden, weet je. Toen de koning en de koningin laatst hier waren, stond heel Oosterlo op. Omdat ze toen gezien werden. Daar gaat het om in het leven. Of je nu dementie hebt, kanker of gewoon thuis in je zetel zit: je wil gezien worden. Maar daar wordt onze samenleving alsmat slechter in. Ook in die professionele zorg: je wordt gewassen, je krijgt eten, maar of je je goed of slecht voelt, dat doet er niet toe. Als die kanker maar behandeld wordt en we zo lang mogelijk leven. Zo goed mogelijk leven, dat's iets anders."

Zou die zorgzame houding niet spontaan moeten komen? We kunnen mensen en instellingen niet tot zulke attitude verplichten, toch?

Carla Molenberghs: "Nee, maar je kunt wel een aantal dingen doen om dat mogelijk te maken. Een goeiedag zeggen, om te beginnen. De tuin van de villa, hier in Oosterlo, is publiek domein, maar de mensen durven hier niet zomaar te komen. Ik nodig al wie ik tegenkom uit: de KWB mag hier gerust komen petanquen. Veel schoolkinderen zingen met de Betties mee, die komen hier dus ook. Ik doe dat niet omdat het voor mij een soort van 'gelooft' is, maar omdat ik zo in mekaar zit. Dat is mijn manier van zijn. Voor mij is het een punt van eer om vriendelijk te zijn tegen eender wie. Ik merk dat alle mensen die in Huis Perrekes komen, bewoners, familie en bezoekers, daar enthousiast over zijn."

Ligt zo'n model in een verstedelijkt gebied niet moeilijker dan in een dorp?

Carla Molenberghs: "Dat geloof ik niet. Wij werken intens samen met een project in Molenbeek, met zowel een multiculturele als een inclusieve inslag, en zetten daar heel sterk in op ontmoeting, op verbinding. Niet vanuit een of andere verplichting, maar omdat het zo leuk is. Als je het plezant en aangenaam kunt maken, dan komen er mensen samen. Je mag hen daar toe niet verplichten, maar je kunt hen wel attent maken op de mogelijkheid. Een soort van collectief bewustzijn scheppen, daar gaat het om."

Geel heeft dat heel lang gehad, in de tijd toen iedereen nog een bijnaam had. Nu leven we in een tijd dat we niet streng genoeg kunnen zijn voor mekaar, maar toen namen we iemands kuren en gebreken er gewoon bij. Er was toen veel meer zorgzaamheid in de samenleving.

Carla Molenberghs: "Omdat de mensen mekaar toen nog echt nodig hadden. Voor mij is dat de essentie van het hele verhaal: dat we mekaar nodig hebben. Telkens wanneer ik iets vraag van iemand, formuleer ik het ook zo. Ik zeg dan: 'Kom eens, ik heb u nodig!' Het is misschien een detail, maar zo maak je meteen een verbinding met iemand. En je geeft zin aan het bestaan van de andere. Met 'Je moet mij eens komen helpen' gebeurt dat niet. Het besef dat we mekaar nodig hebben, was vroeger diep geworteld, maar is nu bijna volledig weggevallen. Dat komt door de gestegen welvaart, die helaas geen gestegen welzijn met zich heeft gebracht. We trekken nu allemaal onze plan. We staan op onze eigen poten. Ik zorg wel voor mijzelf, zorgt gij voor u..."

Wat natuurlijk ook een element van emancipatie bevat, van zelfontwikkeling.

Carla Molenberghs: "Absoluut, en dat juich ik toe. Maar de kunst zit in het evenwicht: de balans tussen autonomie en geborgenheid. Een geëmancipeerde vrouw kan perfect een evenwichtige liefdesrelatie hebben waarin ge-

borgenheid heerst. Voor onze werking in Huis Perrekes is diezelfde balans een voortdurend aandachtspunt en voor onze maatschappij zou hij dat ook moeten zijn. We proberen zo lang mogelijk zo goed mogelijk te leven: autonomie. Maar wanneer dat niet meer kan, hebben we ondersteuning nodig: geborgenheid. Maar zelfs dan moeten we altijd ruimte laten voor de andere. Daarin zit het verschil tussen respect en betutteling. Het verschil tussen: 'Wat wil je? Een koffie? Een pintje?' en: 'Hier is je koffie, drink hem maar op.' Die nuance is erg belangrijk, want ze maakt een groot verschil. Je hebt daar veel feeling voor nodig, en een zekere maturiteit. Maar als kinderen op jonge leeftijd al zien dat het ook op die manier kan, dan zetten we maatschappelijk zeker een stap vooruit. Vandaar dat ik het zo belangrijk vind dat hier via de Betties kinderen over de vloer komen, zie je. Ze zien dat iedereen hier gewoon mag meedoen, of hij nu zwart is of wit, geen benen meer heeft of geen geheugen meer. Hopelijk beseffen ze als ze groter worden dat er nog een andere weg is dan de mensen in de zetel te zetten en voor hen te beslissen."

Denk je dat die hoop realiseerbaar is?

Carla Molenberghs: "Ja. Er zal een kantelmoment komen in onze samenleving. Ik ben daar zeker van. Heel wat mensen die nadenken, kiezen er nu al voor om hun smartphone regelmatig achterwege te laten en eens wat te herbronnen, of in te zetten op verbinding in plaats van op druk-druk-druk en hollen-hollen-hollen. Je kunt zo'n evolutie niet 'besturen', maar je kunt ze wel laten groeien van onderuit. Ik vind het heel belangrijk dat die verandering op de politieke agenda komt, en dat er partijen ontstaan die zich zeer nadrukkelijk achter bepaalde zachte waarden zetten. Partijen die ruimte-scheppend zijn, letterlijk en figuurlijk: voor de vrije ruimte in het landschap, maar ook in de mens. Je zal eerst heel wat frustratie moeten wegwerken, want veel mensen zitten ontgoocheld in hun zetel en denken dat ze geen bijdrage kunnen of mogen leveren. Dat kunnen ze wel: om te beginnen door op 14 oktober een bewuste stem uit te brengen. In een context van frustratie en ontgoocheling hoor je alleen de stem van de sterkste. Maar het zal kantelen, geloof me."

Wij geloven dat ook, Carla. Maar terug naar Huis Perrekes: in welke mate is de Oostelse dorpscontext bepalend voor het succes van wat jullie doen? Had het een verschil gemaakt als je dertig jaar geleden in Zammel was begonnen?

Carla Molenberghs: "Dat denk ik niet. Het was eerder een kwestie van bloed, zweet en tranen, van hard werken en blijven volhouden. Weten waar je naartoe wil, en niet opgeven! De Geelse context speelde misschien wel mee: er was hier voorgeploegd, het klimaat is gunstig voor een project als het onze. En dan is het gewoon een kwestie van er samen voor te gaan. Het netwerk van Huis Perrekes is enorm uitgebreid, dat overstijgt de Geelse grenzen ruimschoots. Maar dat is heel traag gegroeid. Wij zeggen dan ook altijd dat we ons langzaam haasten (lacht). We laten ons ook niet zomaar voor elke kar spannen, we weten wat we willen. Daarbij komt dat we niet tot een bepaalde zuil horen: de klassieke machtsverhoudingen gelden niet voor ons. Een zuil neemt je belangen wel over – dat's een voordeel -, maar het lukt ook op eigen kracht. Wij werden constant uitgedaagd om echt – vaak wetenschappelijk – te onderbouwen wat we vertelden. Dat is ook een stuk van onze kracht."

De Brugpartij pleit voor kleinschalige voorzieningen voor ouderen, in of dichterbij de omgeving waar ze altijd hebben gewoond.

Carla Molenberghs: "Doen!"

Vervolg hiernaast →

JE DACHT
beweging.net

**DENK DAN OP
14 OKTOBER
AAN DE BRUGPARTIJ**
debrugpartij.be

Beweging.net maakt in Geel deel uit van De Brugpartij.

Carla Molenberghs (hier op een feestelijke gelegenheid met een bewoonster van Huis Perrekes en kinderen die er regelmatig te gast zijn): “Als kinderen op jonge leeftijd al zien dat het ook anders kan, dan zetten we maatschappelijk zeker een stap vooruit.” (foto leo de bock)

Heb je zelf nog ambitie op dat vlak? Zien we Huis Perrekes in de toekomst nog iets opstarten in – pakweg – Bel?

Carla Molenberghs: “Dat zou dan minder mijn ambitie zijn dan die van Huis Perrekes. Mijn persoonlijke ambitie is Huis Perrekes een lang en duurzaam leven te garanderen. Ik hoop dat er, wanneer we de kans krijgen om onze waarden te laten ‘resoneren’, nog stappen gezet kunnen worden, ja. Vanuit dezelfde vzw als nu, of vanuit een andere, dat maakt niet zoveel uit. Wij werken hier vaak met een senior-juniormodel: nieuwe collega’s, pas afgestudeerde mensen worden hier opgeleid door iemand die al wat jaartjes op de teller heeft. Op die manier is het ook denkbaar dat Huis Perrekes een kleinschalige voorziening voor personen met dementie op – bijvoorbeeld - Ten Aard coacht, waarom niet? Wat mij betreft mag dat een model zijn dat meer aansluit bij thuiszorg dan bij residentiële zorg. Als oudere mensen problemen krijgen, zou er een plek in de buurt moeten zijn waar ze 24 uur begeleid kunnen worden. Met de nadruk op kunnen. Co-housingprojecten zijn volgens mij veel meer een model van de toekomst dan rusthuizen. Dat kan ook in een gewoon huis in het midden van Geel, hé. Kijk naar Huis De Post: een ander publiek, maar een fantastisch project. Dat is een prima model. Maar ambitie, ach... Huis Perrekes heeft nooit echt ambitie gehad. Verlangens en dromen des te meer.”

Er is je pas iets overkomen waar veel mensen van dromen: in de adelstand verheven worden.

Carla Molenberghs: “Dat is niet voor mij alleen, dat is van ons allemaal. Ik heb de indruk dat iedereen daar heel blij mee is.”

Zoiets opent toch deuren? Welke mag nu voor jou het eerst open gaan?

Carla Molenberghs (denkt na): “Ik zou eigenlijk willen dat dementie uit de ouderenzorg gehaald wordt. Een kwart van de mensen bij Perrekes is jonger dan 65, dat is geen ouderenzorg! Wij doen ook niet aan ouderenzorg, ik vind niet dat we als een woonzorgcentrum gezien kunnen worden. Wij bieden zorg op maat van mensen met dementie. We doen dat door hen een kwaliteitsvol leven te bieden, en vooral: goed wonen. Een geborgen plek, met een goede architectuur, goede medewerkers en een deskundigheid die verder gaat dan louter techni-

sche vakkennis. Rijpheid, kunnen luisteren, er zijn voor de anderen... op die zaken zou men veel meer moeten inzetten in de zorgberoepen. Misschien moeten er daarvoor ook eens deuren open gaan in het onderwijs, te beginnen met het basisonderwijs. Hoe kijk je naar mensen? Vroeger waren er vakken zoals ‘wellevendheid’ op school, daar zou wat mij betreft gerust een variant van mogen ontstaan, die gegeven wordt tot in het middelbaar. We moeten echt wel anders gaan denken hoor.”

Dat ook jonge mensen dementie ontwikkelen, is op zich toch geen reden om een project als Huis Perrekes niet via de ouderenzorg te subsidiëren?

Carla Molenberghs: “Nee, maar het is wél zo dat dementie met ouder worden geassocieerd wordt, en dat is te snel door de bocht. Het geeft bovendien aan dat ons wettelijk kader feitelijk niet past bij wat wij doen en wat we nodig hebben. Perrekes leeft bij de gratie van afwijkingen! Voor alle aspecten van onze werking moeten wij afwijkingen vragen, want ze passen niet in het kader van de wetgeving op de ouderenzorg. Onze architectuur, onze bestaafing... dat zijn allemaal ‘buitenbeetjes’ die we telkens wetenschappelijk moeten onderbouwen in een dik dossier, om ze geregeld te krijgen. Woonzorgcentra werken vaak uitsluitend met zorgkundigen en verzorgenden, maar daarmee krijg je een veel te smalle kijk op de mens. Wij brengen daarom ook muziektherapeuten, orthopedagogen, kinesisten en ergotherapeuten in onze teams, en we werken vanuit diverse invalshoeken. Dat is verrijkend voor iedereen en het werkt, maar het is niet voorzien in ons wettelijk kader.”

Ook met jullie kleinschaligheid zijn jullie baanbrekend. Maar als we dat model gaan uitbreiden, blijft het dan nog betaalbaar?

Carla Molenberghs: “Ja, maar men zal daarvoor een beroep doen op onze solidariteit, zoals nu. Ik kan niet voorspellen hoe dat allemaal gaat lopen als men straks met persoonsgebonden budgetten gaat werken voor iedereen die zorgen nodig heeft, maar op zich vind ik dat geen slechte evolutie. Ze neemt de mens, het individu als vertrekpunt, en niet de instelling of de organisatie. Wat ik wil zeggen, is dat we ons geen ‘laissez faire, laissez passer’-houding kunnen permitteren. Integendeel: we moeten ster-

ker inzetten op verbinding. Zo lang en zo goed mogelijk leven. Zo lang mogelijk autonomie, en dan voor geborgenheid zorgen. Weet je wat veel mensen ons vertellen? Dat ze het oké zouden vinden als hun moeder of vader zou sterven terwijl die aan het zingen of dansen is. Mensen zodanig ‘verzorgen’ dat ze niet meer kunnen

sterven, is niet de goede aanpak. Nee, dan liever geleefd tot op het eind!”

We gaan ons best doen en hopen van jou hetzelfde. Bedankt voor het gesprek. (dk)

TINNE VAN GELDER: “DE GELENAAR KAN DAT!”

Na jaren in de grafische sector te hebben gewerkt, is Tinne Van Gelder zich momenteel aan het omscholen tot verpleegkundige. Het verhaal en de principes van Huis Perrekes spreken haar dan ook bijzonder aan.

Tinne Van Gelder: “Ik heb veel bewondering voor wat Huis Perrekes doet. Ik zou het fantastisch vinden als er meer soortgelijke huizen zouden ontstaan in Geel, maar ook ver daarbuiten. Ik kan me helemaal vinden in de visie op zorg en de omgang met mensen. Dat moet vanuit het individu gebeuren, als mens en niet als ‘zieke’ of ‘dementerende’. Ik ben er van overtuigd dat die benadering het beste werkt en hecht er veel belang aan. Dat doe ik nu al tijdens mijn stages, maar ook in het dagelijks leven. We hebben mekaar inderdaad nodig en we moeten mekaar erkenning en zichtbaarheid geven. Dáár ligt het begin van een inclusieve samenleving, van daaruit moet zorg vertrekken: van onderaf, van mens tot

mens. Pas als we dat kunnen realiseren, kunnen we spreken van een Barmhartige Stede en is Geel die naam waardig.”

Tinne ziet deze principes ook toepasbaar in de politiek, in het beleid en in de relatie tussen de Gelenaar en degene die hem ‘bestuurt’.

Tinne Van Gelder: “In de manier waarop een lokaal bestuur met zijn bewoners omgaat, moet duidelijk zijn dat er ruimte voor hen wordt geschapen. Dat wil concreet zeggen dat je kansen geeft aan buurten en dorpen, dat je de mensen laat meedenken en participeren. Ook dat is mensen zichtbaarheid en erkenning geven. Toen ik Carla dat hoorde zeggen over die koffie – ‘Drink maar op’ – of de keuze – ‘Of heb je liever een pintje?’ – moest ik onwillekeurig denken aan het stadsbestuur. Dat heeft de gewoonte om voor grote projecten met een afgewerkt plan op de proppen te komen en dan tegen de betrokken burgers te zeggen: ‘Keur het maar goed’. De vraag of de mensen niet liever een ander plan hebben, durft men hier nog niet te stellen. Toch zou ik dat graag zien gebeuren in Geel. Dáár ligt de uitdaging voor de Brugpartij! De mensen willen serieus genomen worden, hé.”

“Solidariteit is erg belangrijk voor mij”, zegt Tinne. “Het lijkt een vergeten woord, en dat is jammer. Zoals de vergeten groenten moeten we ook de solidariteit weer op tafel durven te zetten en toepassen in een nieuw recept. Om een samenleving warm te houden zijn er mensen nodig, en dáár moet het bestuur op inzetten. Op de Gelenaar, want die kan dat.”

(dk)

KIM VOLDERS WEET HET ZEKER:

“Autodelen: de toekomst voor een duurzame mobiliteit.”

De deeleconomie boemt, of zoals onze jeugd het zou zeggen: “Hebben is out, delen is in”. Ook voor auto's is dat het geval. Autodelen zou zelfs wel eens een belangrijke schakel kunnen worden in het oplossen van het mobiliteitsprobleem. Maar hoe werkt dat nu precies? Kim Volders (33) van Sint-Dimpna, zelf een overtuigd autodeler, legt het graag even uit.

Met Kim Volders als kandidate heeft de Brugpartij een actieve autodeler in huis. “Een aantal jaren geleden werkte ik als freelancer op een industrieterrein in Wommelgem”, vertelt ze. “Ik probeerde alle mogelijke combinaties van openbaar vervoer om er te geraken, maar telkens was ik erg lang onderweg. Ik moest dus op zoek gaan naar een andere oplossing. Omdat ik mijn ecologische voetafdruk wilde beperken, koos ik voor een Cambio-abonnement. Ik reed met de trein naar Lier, en vanaf daar verder met de Cambiowagen naar Wommelgem. Dat bleek een vlotte manier om me te verplaatsen!”

ZELF DOEN, OF VIA EEN BEDRIJF?

Er zijn twee manieren om aan autodelen te doen: via een autodeelorganisatie zoals Cambio (www.cambio.be) of via particulier autodelen. “Elk type heeft zijn eigen voordelen”, aldus Kim. “Autodelen via Cambio heeft als voordeel dat je standplaatsen in heel Vlaanderen hebt. Je betaalt een maandelijks abonnement en daarnaast de kosten voor het gebruik van de auto. Particulier autodelen bestaat erin dat een eigenaar zijn auto ter beschikking stelt van anderen, meestal mensen uit de buurt. Het voordeel van dit systeem is de lage kostprijs. Je moet geen abonnement kopen, maar alleen de kostprijs van je gereden kilometers vergoeden.” Volgens Kim zijn er vele goede redenen om aan autodelen te doen.

Kim Volders: “Je spaart enorm veel geld uit. Je hoeft zelf geen auto te kopen, je betaalt geen verzekering, taks, onderhoudskosten, ... Je hebt minder werk: je moet je auto niet zelf poetsen, je moet er niet mee naar de garage of naar de keuring, ... En vóór je een deelauto gebruikt, zal je daar goed over nadenken. Je zal dus automatisch meer de fiets nemen. Dat is goed voor de gezondheid en de conditie! Naast die argumenten die goed zijn voor jezelf, zijn er ook die goed zijn voor je omgeving. Wanneer je met een auto rijdt, stoot je CO2 uit. Bij de productie van een auto wordt echter ook al heel wat uitstoot gecreëerd. Vervolgens moet die auto nog getransporteerd worden van de fabriek tot de plaats van aankoop. Door geen eigen wagen te kopen, draag je dus enorm bij aan een gezonder klimaat. Een gedeelde wagen vervangt al gauw 10 tot 15 privéwagens. Op die manier komt er ook heel wat ruimte vrij. Denk maar eens na wat we met die ruimte allemaal zouden kunnen doen...”

(NOG) NIET IN GEEL, WEL IN MOL

“Ik ben nog altijd erg blij dat ik voor autodelen gekozen heb”, aldus Kim. “Ik kan over een Cambiowagen beschikken wanneer dat nodig is, maar op andere momenten bespaar ik veel geld, tijd en werk die in een eigen auto zouden kruipen. Jammer genoeg moet ik vaststellen dat er in Geel nog altijd geen deelauto beschikbaar is.”

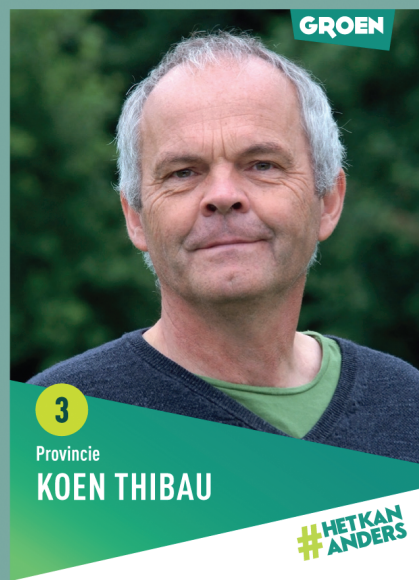
In heel wat steden zijn deelauto's al goed ingeburgerd. Ook Geel is er rijp voor.

Een mooi voorbeeld van particulier autodelen vinden we echter in Mol. Daar richtten Peter en Rit Zimmerman in februari een autodeelgroep op. Ondertussen wordt hun wagen al gebruikt door zeven andere mensen. **Kim Volders:** “Van een succes gesproken! De praktische kant wordt geregeld via het online platform Cozycar. Om zo'n groep op te starten, heb je even wat administratief werk, maar eens dat achter de rug is, loopt alles als een trein. Om de twee maanden krijgen de gebruikers van Peter en Rit een betalingsbericht om hun kilometers te vergoeden.” De Brugpartij vindt dat autodelen ook in Geel zo snel mogelijk aan de orde moet zijn. Ze zal er alles aan doen om een autodeelorganisatie naar Geel te halen, en zal particuliere initiatieven met raad en daad ondersteunen.

Kim Volders is een overtuigd fietser. Als ze een wagen moet gebruiken, kiest ze voor een deelauto.

De Molse autodeelgroep is een werkgroep van Transitie Mol en Balen. (Meer info in de facebookgroep “Autodelen in Mol” of via www.transitiemolbalen.be) Heb je zelf een auto die je graag wil delen? Neem gerust contact op via peter.zimmerman@telenet.be. Hij zet je graag op weg om van start te gaan met je eigen autodeelgroep.

GROEN

Tinne Van Gelder en Koen Thibau zijn lokaal Groen kandidaten voor de Brugpartij.

Voor de provincie steunen ze de lijst van Groen. Je vindt Koen op de 3e plaats en Tinne op de 8e plaats.

LIJST 4 PROVINCIE ANTWERPEN

KOEN THIBAU

“Als deze hete zomer mij iets geleerd heeft, dan is het dat niet alleen de landbouw, maar ook de natuur de gevolgen draagt van de klimaatwijziging. Met o.a. brandgevaar tot gevolg in de vallei van de Grote Nete.

De provincies kregen enkele jaren geleden het beheer van de kleinere waterlopen toegewezen, waardoor dit veel efficiënter kan uitgevoerd worden. Op het terrein zie ik echter nog mogelijkheden om dit te verbeteren, zodat landbouw en natuur er beide beter van worden. Daar wil ik mij voor inzetten.”

1 DANEELS Tobias
Persmedewerker parlement Groen, Herentals, 31 jaar	6 SHELLEKENS Suzanne
Coördinator Vestigingsbeleid Argenta, Ravels, 57 jaar
2 OUHSSAINE Fatima
Studeute politieke wetenschappen, Oud-Turnhout, 19 jaar	7 VAN DER SCHOOT Joris
ICT Manager, Vorselaar, 30 jaar
3 THIBAU Koen
Onderzoeksmedewerker INBO, Geel, 54 jaar	8 VAN GELDER Tinne
Studeute verpleegkunde, Geel, 50 jaar
4 SNAUWAERT Lieve
Gepensioneerde, Herentals, 68 jaar	9 ANNOURI Imade
Vlaams parlements lid, Antwerpen, 34 jaar
5 INT PANIS Marnix
Student geschiedenis, Retie, 21 jaar	

BRUGPARTIJ LAAT ACHTERSTE VAN TONG ZIEN

NIET NAÏEF

In die optiek is de vraag wie straks de tweede grootste partij van Geel wordt, even belangrijk dan de vraag wie de grootste wordt. Zijn er misschien al deals in de maak? "Wij hebben met een aantal partijen gepraat, maar hebben met niemand een voorakkoord", zegt lijsttrekker Dirk Kennis. "Ik weet niet of de huidige meerderheidspartijen iets op papier staan hebben, maar we mogen toch niet naïef zijn. Als ze allebei nog behoorlijk scoren, zelfs met een zeker verlies, zal de N-VA/CD&V-coalitie gewoon verder gaan. Een kleinere 'derde' erbij sluit ik niet uit, dan kunnen ze misschien nog eens van 'verandering' spreken. Maar zowel zij als wij geven de voorkeur aan een coalitie met twee partijen, denk ik, en wat hen betreft dus liefst dezelfde als nu. Ze beseffen echter beide dat er maar één partij is die roet in het eten kan gooien, en dat is de Brugpartij. Ik heb wel de indruk dat ze de kiezer willen volgen, als die zich duidelijk uitsprekt. En we kijken mekaar zeker niet met de nek aan. De CD&V hebben we de voorbije maanden wel wat zenuwachtiger zien reageren op wat wij deden, terwijl de N-VA, die ons in het begin niet bepaald zag zitten, vriendelijker is geworden. Wat dat wil zeggen? Dat de CD&V denkt: 'het zijn zij of wij', en dat de N-VA begint te vermoeden dat haar

huidige coalitiepartner er wel eens afgereden zou kunnen worden? Ik weet het niet." Is de N-VA een geschikte partner voor de Brugpartij wanneer de Geelse progressieven straks effectief goed scoren? **Dirk Kennis:** "Hangt van de kiezer af. Die kan voor een resultaat zorgen dat het niet anders kan, als de CD&V teveel van zijn pluimen verliest. Qua programma en politieke cultuur staan we verder van de N-VA dan van de CD&V. Kristof Calvo, die we onlangs te gast hadden in de pop-up, blies ons in het oor dat je in coalitiesprekken bereid moet zijn om de helft van je programma in de koelkast te stoppen. Dat geldt ook voor die andere, wie dat ook moge zijn. Het zal dus niet alleen van ons afhangen of er een beleid uit de bus kan komen waar we ons in terugvinden. Maar we gaan het wel van de beer nog niet verkopen, hé. Het is de kiezer die beslist of de Brugpartij de kans krijgt om mee te praten. Dat is wel een scenario waar we rekening mee houden en waar we volop voor gaan."

HET MAAKT WÉL VERSCHIL

"Onze boodschap dat we écht een realistisch alternatief zijn, is bij de kiezer wel overgekomen", denkt Yves Van Hulsel. "Nu moeten we hem alleen nog voor dat alternatief zien te winnen. Een krant schreef dat een nieuwe coalitie weinig

verschil voor het beleid zou maken, want dat de drie grote partijen qua programma dicht bij mekaar zitten. Dat klopt helemaal niet, dat artikel verscheen trouwens vóór wij ons programma bekend hadden gemaakt. Ook in de debatten is gebleken dat er serieuze verschillen zijn tussen de aanpak van de Brugpartij en die van de huidige coalitiepartners. Wij maken véél duidelijkere en consequentere keuzes als het om mobiliteit, duurzaamheid en sociaal beleid gaat. Ook dat is voor de huidige meerderheid een reden temeer om het liefst gewoon verder te doen. Als de Gelenaar op dat vlak een bijsturing wil, zal hij dat in het stemhokje duidelijk moeten laten horen."

Yves Van Hulsel: "Dat is met een het enige wat we met zekerheid kunnen zeggen. Als de Brugpartij niet in de top-2 geraakt, zal er allicht niets veranderen. Eigenlijk is gewoon goed scoren voor ons niet voldoende, het moet zéér goed zijn. De vorige keer kwamen N-VA en CD&V samen aan 25 van de 33 zetels. Het ziet er niet naar uit dat ze dat nog eens kunnen herhalen, maar om de poort van die burcht open te breken, moeten er véél Gelenaars voor vernieuwing durven gaan. En zo zie je maar: je kunt over de verkiezingen op voorhand al wel wat contouren zien, maar het laatste woord is aan de Gelenaar." (jlp)

Dirk Kennis: "N-VA en CD&V beseffen beiden dat er maar één partij is die roet in het eten kan gooien, en dat is de Brugpartij."

Stef Oltenfreiter: "De 'kenners' verwachten dat er 24 à 25 zetels naar 'de grote drie' gaan, of gemiddeld 8 voor elk. Maar 8-8-8 zal het allicht niet worden...."

Yves Van Hulsel: "Eigenlijk is gewoon goed scoren voor ons niet voldoende, het moet zéér goed zijn."

JE DACHT

DENK DAN
OP 14 OKTOBER
AAN DE BRUGPARTIJ

debrugpartij.be

sp.a maakt in Geel deel uit van De Brugpartij.

LIJSTNR.
8

EEN GOED GESPREK EN DAN: VOORUIT!

DIRK KENNIS

1e PLAATS • LIJSTTREKKER

HET LARUM VAN MARIA DAMS:

“Maar het wordt daarom niet slechter.”

Ze houdt van haar dorp, hoe sterk ze het ook heeft zien veranderen. Maria Dams (80) is een Larumse in hart en nieren. Ze was twaalf jaar burgemeester (1983-1994) en in die positie leer je natuurlijk goed naar je gemeenschap te kijken. Dat de tijden veranderen, betekent volgens haar niet dat die gemeenschap aan kwaliteit inboet. Je moet er wel aan blijven werken, zegt ze. Zelf doet ze dat nog elke dag.

Er staat ondertussen een 8 op de eerste ‘digit’ van haar teller, maar je zou het haar niet aangeven. In Larum kom je haar heel vaak tegen ‘als er iets te doen is’. De wekelijkse petanque van OKRA in de tuin van de pastorie, bijvoorbeeld. We gaan even op een bank zitten...

Maria Dams: “Ik ben eigenlijk afkomstig van Rauwelkoven. Jos, mijn man ook: hij is van de Eindekens. Da’s een verschil, Larum en Rauwelkoven. Nu vervaagt dat wat en denken veel mensen dat Rauwelkoven gewoon de naam van een straat is, maar vroeger was het een apart gehucht. Ik woonde er graag. Het centrum heb ik ook leren kennen: ik werkte als jong meisje drie jaar in een winkel in de Rozendaal. Maar ik ben toch maar terug naar Larum gekomen (lacht). Het dorpsgevoel, zie je... Iedereen kende hier iedereen.”

Is dat nu nog zo?

Maria Dams: “Nee, dat denk ik niet. Er zijn appartementen gekomen en daarmee sluipt er anonimiteit in een dorp. Het zijn jonge mensen die hier enkele jaren komen wonen. Ze werken, ze hebben een gezin en de weinige vrije tijd die ze hebben, brengen ze samen door... Maar toch vind ik dat in Larum nog meevallen. Je voelt wel dat het anders geworden is, maar het dorp van vroeger schijnt toch nog goed door onder de oppervlakte.”

Wanneer heb je die verandering zich zien doorzetten?

Maria Dams: “Nog niet zo lang geleden: tien, vijftien jaar terug. Toen begon je hier mensen tegen te komen die je niet kende, die geen ‘goeiedag’ zegden op straat. Is dat erg? Ik heb het liever anders, maar er zijn er ook nog veel die dat wél doen, hé. Larum stond erom bekend dat hier veel verenigingen actief waren, en dat is vandaag nog altijd zo. Het Larums verenigingsleven is een restant van onze vroegere mentaliteit. En ik bedoel dan: van de goede kanten van die mentaliteit – want slechte kanten zal die ook wel gehad hebben (lacht). Maar het is opvallend dat die verenigingen de laatste jaren heel goed zijn gaan samenwerken. Voor mij is dat ‘het Larums gevoel’. Ik vind dat formidabel.”

Het sociaal leven is hier niet om zeep?

Maria Dams: “Verre van! Maar het zit soms in een klein hoekje hoor. Op een gegeven moment veranderden ze de uren van de mis. Plots was er in ‘t weekend nog maar één: op zaterdagavond. Dat had een groot effect. De mis op zondagvoormiddag was namelijk een traditionele gelegenheid voor de mensen om hier op het kerkplein een klapke te doen. Dat was gezellig en het durfde al wel eens uit-

lopen. Maar opeens was die gelegenheid er niet meer. ‘s Avonds, in den donkere... Er kwam minder volk en iedereen ging recht naar huis.”

Waarom vertel je me dat?

Maria Dams: “Omdat je in een gemeenschap echt oog moet hebben voor mogelijkheden tot sociaal contact. Ge moet daar op letten als ge in de politiek gaat!”

Merci voor ‘t advies. Maar zijn er in Larum onvoldoende mogelijkheden?

Maria Dams: “Nee, dat valt hier heel goed mee, precies omdat er nog zoveel verenigingen zijn en daar écht werk van wordt gemaakt. Ons parochiecentrum is eigendom van de dekenij, en wordt uitgebaat door een vzw die eigenlijk louter op vrijwilligers draait. Die spelen óók een cruciale rol, hoor! De Larumse verenigingen krijgen voorrang in het boeken van de zaal, en ze krijgen ook een goede prijs. Op die manier ondersteunen we mekaar, zie je.”

Zit er hier nog trek in het verenigingsleven?

Maria Dams: “Ze zijn niet meer zo talrijk dan vroeger, maar van een paniekstemming is geen sprake. Ik ben zelf geen bestuurslid van Femma meer, maar ik wil er lid van blijven tot ik sterf! (lacht). Als je daar naar het ontmoetingsfeest gaat, zie je toch heel wat jonge vrouwen hoor. De jonger/ouder-balans bij Femma ligt op 50/50, denk ik. Bij de KVLV trouwens ook. De Landelijke Gilde had vroeger twee afdeling: één in Larum en één in Rauwelkoven. Die tijd is voorbij, maar samen zijn ze nog altijd sterk.”

En toch, Maria: alles kan beter. Wat zijn de klachten in Larum?

Maria Dams: “Er zijn er weinig. Als ik voor mezelf mag spreken: de mijne hebben allemaal met het verkeer te maken. Er is teveel verkeer door het dorp, dat is wel duidelijk, denk ik. Het kan hier enorm druk zijn, al van ‘s morgens vroeg. Ook de situatie aan de school is niet evident, echt een geharrewar. Die drukte heeft voor gevolg dat heel veel mensen – jonge mensen ook – de hoofdas naar Geel niet gebruiken. Er wordt heel veel over Rauwelkoven gereden. Maar dat is ondertussen ook een drukke sluipteg geworden, waar heel snel gereden wordt. Wat ik niet begrijp, is dat daar geen fietspad ligt!”

Apropos, die van Larum zijn niet van Geel hé. Ze rijden naar Geel.

Maria Dams: “Da’s waar, Larumnaars staan op hun eigen identiteit. Ik heb het gevoel dat de mensen hier in het algemeen een sterke band met hun dorp hebben. Heel veel jonge mensen van Larum kiezen hier te

bouwen of te kopen. Ze willen hier niet weg. Dat zegt toch iets, denk ik. Wij hebben pas nieuwe burens gekregen: een jong koppel, gemengd Limburgs-Herentals. Tegenover ons is een koppel uit Lichtaart en Laakdal komen wonen. Die mensen zijn niet van hier, maar ze wonen hier heel graag. Die hebben zich hier gesetteld, die gaan niet meer weg.”

Maar als ze oud en hulpbehoevend worden...

Maria Dams: “Zwijg stil! Kijk, ook ik word ouder hé. Dat onze Jos en ik onze ‘oude dag’ in ons dorp mogen doorbrengen, daar genieten wij écht van. Dat maakt ons gelukkig! Maar als we straks hulpbehoevend worden en niets meer kunnen... Naar het rusthuis in Geel moeten, is geen prettige gedachte. Dat de Brugpartij voor kleinschalige woonzorgcentra in of vlakbij de dorpen kiest, is een héél goed idee. Ik ben in Larum op de wereld gekomen en ik wil hier blijven tot ik eraf moet. En ik denk niet dat ik de enige ben.”

Dat idee van participatie via dorpsraden, die de Geelse dorpen vertegenwoordigen, wat denk je daar van?

Maria Dams: “Een goed idee! Het zal niet in elk dorp even gemakkelijk zijn, maar in Larum is de weg al geplaveid. Wij hebben hier al een dorpsraad, een die elke maand een andere voorzitter heeft – dat systeem werkt goed hoor! Toegegeven, zijn samenstelling is klassiek op de bestaande verenigingen geënt, maar hij staat in feite open voor iedereen. Alleen: de ‘ongebonden’ mensen komen niet. Die mensen aanspreken en bereiken wordt dé uitdaging als je met dat overlegmodel wil starten.”

En Maria Dams start niets meer, die doet gewoon verder?

Maria Dams (lacht): “Ja. Ik ben pas gestopt als Femma-bestuurslid maar ik kom nog graag helpen. Koken op de dorpsfeesten in september bijvoorbeeld, waar ik altijd héél actief ben geweest. Ik ben nu nog héél actief bij OKRA en overdag ben ik veel met Ziekenzorg bezig. Samana heet dat nu hé.”

Alles verandert, Maria.

Maria Dams: “Ja, maar het wordt daarom nog niet slechter.”

Da’s een mooie om mee gaan te slapen. Bedankt voor het gesprek. (dk)

“Larumnaars staan op hun eigen identiteit. Ze hebben in het algemeen een sterke band met hun dorp.”

GREET BAKELANTS:

“Maria heeft altijd geïnvesteerd in het verenigingsleven en het dorpsleven, en dat doet ze tot op de dag van vandaag”, zegt dorpsgenote Greet Bakelants, die nu als onafhankelijke in de gemeenteraad zetelt en kandidaat is voor de Brugpartij. “Iemand als zij is als de mortel tussen de steenlagen. Ze stapt op mensen af, brengt bezoekjes in de buurt en zorgt dat iedereen welkom is. Ze heeft zich als vrouw weten te profileren in de Geelse politiek, wat in die tijd niet evident was. Chapeau! Ik probeer een soortgelijke rol te spelen. Ik ben zelf bestuurslid van Femma en erg actief bij die vrouwenvereniging. Mensen die elkaar ontmoeten met respect voor elkaar en elkaars mening, vind ik zeer belangrijk, al is dat niet altijd even gemakkelijk in een vereniging. Ik probeer elke maand ook deel te nemen aan de dorpsraad, waarmee we nieuwe, niet vereniging-gebonden mensen willen aanspreken. Maar nieuwe mensen betrekken bij zo’n raad, blijft moeilijk... Zopas vertelde een ‘inwijkeling’ me nog dat het toch wel wat duurt eer je als een gelijke wordt opgenomen in de dorpsgemeenschap. Maar de Larumnaars kennen elkaar. Ik zat gisteren bij de Goor op het terras, en daar was ook iemand van Turnhout bij. Die vond het mooi en warm dat de mensen op het terras - jong en oud - elkaar aanspraken.”

Greet woont erg graag in Larum, maar toch blijft er werk aan de winkel.

Greet Bakelants: “De oudere mensen willen graag in Larum blijven. Een dagopvangcentrum of assistentiewoningen kan een meerwaarde zijn, zeker met een sociaal restaurant daaraan gekoppeld. Ook een buurtzorgnetwerk voor ouderen zou vele mensen helpen. En de schoolomgeving is inderdaad verre van ideaal: te veel auto’s en te weinig plaats voor de zwakke weggebruiker. Een kiss-and-ridezone zou een oplossing kunnen zijn, maar misschien kunnen de kinderen vanuit de

verschillende buurten of wijken samen onder begeleiding naar school fietsen. Wie wil meedoen als vrijwilliger? Via trage wegen kunnen ze veiliger naar school fietsen, maar helaas zijn die wegen niet overal meer te vinden. Ook de nieuwe inrichting van het kruispunt van Rauwelkoven stelt een probleem voor fietsers: als je als moeder met kinderen vanuit Rauwelkoven moet afslaan naar het dorp, moet je in het midden van de baan blijven wachten tot al de auto’s uit de Reiten gepasseerd zijn. Misschien toch de voorrang aan Rauwelkoven teruggeven en de automobilisten uit de Reiten laten stoppen?

Maar er is ook goed nieuws in Larum, hoor. De tuin van de pastorie is een meerwaarde voor ons dorp en misschien komt er nog een stukje bij. De nieuwe kantine van Punt-Larum, naast Thomas More, wordt gebouwd door vrijwilligers die er elke zaterdag aan de slag zijn. Ook de parochiezaal is er alleen maar dankzij de vrijwilligers uit de verschillende verenigingen. Hen en hun verenigingen blijven ondersteunen is een kerntaak van het stadsbestuur. Ik wil daar mee voor blijven zorgen” (dk)

POLITIEK, EEN MANNENZAAK?

LIJST NR.

8

De Brugpartij telt 16 sterke vrouwen.
Zij staan achter u. Staat u straks ook achter hen?

EEN VERFRISSENDE DOSIS **GIRLPOWER** VOOR DE GEELSE POLITIEK

TINNE VAN GELDER

GREET BAKELANTS

LIEN VANDEPERRE

KIM VOLDERS

ELHASBIA ZAYOU

NANETTE HUYSMANS

LIEN DE WULF

ELS JACOBS

NEENA SALAETS

HILDE BELLENS

WENDY DENS

JOKE SANNEN

TESSA DRESSELAERS

JO DOM

ELS VANUYTVEN

ILSE LACHI

MAN OF VROUW
- OF IETS DAARTUSSEN ?
ROOD OF GROEN
- OF IETS DAARTUSSEN ?
BLANK OF ZWART
- OF IETS DAARTUSSEN ?

**KOM, WE GAAN ER
ALLEMAAL SAMEN
VOOR!**

**DE
BRUG
PARTIJ**

EINDELIJK EEN ÉCHT ALTERNATIEF!

Elsum: andere aanpak, nieuw begin

En wat gaat er nu met Elsum gebeuren? Die vraag begint stilaan prangend te worden. De huidige legislatuur kwam in 2014 met een kant en klaar herinrichtingsplan op de proppen, maar botste op een storm van bezwaren. En het dossier ging de koelkast in. Toch moet het daar de volgende legislatuur weer uit en zullen er keuzes gemaakt moeten worden. Enkele richting of niet? Helemaal of gedeeltelijk? Van het centrum weg of er naartoe? De Brugpartij heeft géén kant en klaar plan, maar wel een idee om tot de best mogelijke oplossing te komen.

“Het wordt dringend”, zegt Noël Devos, de derde man van de Brugpartij. Hij woont in Elsum, de straat die eigenlijk al nieuwe riolering én een eigentijdse herinrichting had moeten hebben. “Mijn grootste ‘steen des aanstoots’ zijn de stoepen. Ondertussen zijn die zó slecht geworden dat je er al niet meer met een kinderwagen over kan. Je kunt niet anders dan de straat op te gaan. Met een rolstoel of een rollator is het helemaal hopeloos.”

Ook lijsttrekker Dirk Kennis woont in Elsum, in het stuk tussen de Valkenborch en de Speek. Voor hem is de verkeersveiligheid een belangrijke insteek.

Dirk Kennis: “Ondanks de bereikbaarheidsas over het Baantveld blijft Elsum in de spitsuren de drukste aanvoeroute van oost naar west. Maar het is er te smal voor parkeren, fietsen én tweerichtingsverkeer. Daarom blijft het de straat van de afgebroken zijspiegels. Er zit ook geen logica in de inrichting. Er zijn plaatsen waar de stoepen zo breed zijn dat er soms twee wagens naast mekaar geparkeerd staan. Op die stoep, dus. Op andere plaatsen zijn de trottoirs zo smal dat voetgangers er mekaar amper kunnen kruisen.”

Dat het beter moet, is duidelijk. Het huidige stadsbestuur ondernam in 2014 een poging, maar het werd niets.

Noël Devos: “Naar goede gewoonte besloot men het raadplegen van de buurtbewoners uit te stellen tot het plan klaar was. Ik heb dat plan gezien: dat was tot in de details uitgewerkt, mét enkele richting. Men heeft dat eerst aan de handelaars getoond, en men hoopte op applaus. Maar dat kwam er niet, integendeel: ze startten een petitie en het regende bezwaarschriften. In plaats van dat plan in wijziging te stellen, rekening houdend met de buurt, heeft men het gewoon in de koelkast gestoken. Is dat wat de N-VA en de CD&V verstaan onder verantwoordelijkheid nemen? Sorry hoor, maar ik versta daar iets anders onder!”

EEFIRST OVERLEGGEN, DAN PLANNEN

De nieuwe legislatuur zal in Elsum hoe dan ook aan de slag moeten gaan. Als de kiezer de Brugpartij in het schepencollege stemt, is die daar helemaal klaar voor. Het oude plan opnieuw proberen te realiseren, vindt de Brugpartij geen goed idee.

Dirk Kennis: “De vraag of er een enkele richting moet komen, willen we niet op voorhand beantwoorden. We moeten met een propere lei beginnen. Het bestaande plan kunnen we als een mogelijkheid aanzien, maar we willen eerst met de buurt de andere mogelijkheden aftoetsen. Het is wél van belang dat we de men-

sen een realistische kijk geven op de krijtlijnen waarbinnen daar gewerkt kan worden. De rooilijn is wat ze is, voor de breedte van stoepen, fietspaden en rijbanen gelden normen, en er zijn nog andere feitelijkheden waar we rekening mee moeten houden. Daarnaast is er ook de visie van de Brugpartij op de mobiliteit en de duurzame inrichting van het centrum. Bereikbaarheid en een logische circulatie staan daarin voorop, en dat de fietser een bank vooruit mag, is ook duidelijk. Binnen dat kader zullen we het gesprek met de mensen van Elsum aangaan, om naar de beste en meest gedragen herinrichting te gaan.”

Vervolg zie [hiernaast](#)

Noël Devos en Dirk Kennis (even ‘in the middle of the road’, maar ze leven nog): “Elsum verdient beter dan de straat die er nu is.”

ELSUM EN ZIJN BINNENRING

Joke Sannen, Nanette Huysmans en Tessa Dresselaers, alle drie kandidaat voor de Brugpartij, zijn jonge vrouwen die thuis zijn in Elsum. Het idee om de situatie van Elsum ruimer te bekijken dan de technische inrichting van de gelijknamige straat, delen ze volkomen. Volgens Joke en Nanette is er trouwens nog een andere ‘probleemstraat’.

“Ons dochttertje is nog een peuter”, aldus **Tessa Dresselaers**, “dus ik weet wat het is om met de kinderwagen Elsum af te gaan: niet te doen! De trottoirs moeten dringend aangepakt worden. In Elsum weten ze dat er iets met hun straat zal gebeuren, maar ze zijn er wat bang voor. Vooral de enkele richting schrikt sommige mensen af, al heeft die ook haar voorstanders. Ik heb nu geen oplossing, en dat hoeft ook niet: we moeten die afweging maken na grondig met de mensen van Elsum overlegd te hebben. Ook over het oplossen van praktische problemen die zich tijdens de werken zullen stellen trouwens, want ook daar is nogal wat bezorgdheid over. Als we dat op een constructieve manier aanpakken, geraken

we daar wel uit.”

“De handelaars van Elsum zijn voornamelijk gericht op lokale afnemers. Daarom is een degelijke, veilige inrichting van Elsum voor fietsers en voetgangers prioritair”, vindt **Nanette Huysmans**. “Maar ook het wild parkeren van fietsen is een aandachtspunt. Nu barricaderen fietsen de voetpaden soms volledig. Fietsenstallingen op strategische plaatsen zijn zeer welkom. Daarnaast zou ik ook de situatie in de Dr. Peetersstraat dringend willen aanpakken.”

Joke Sannen: “Absoluut! Die straat is de laatste jaren alsmaar drukker geworden. Het is een echte ‘binnenring’ geworden, al beweert het stadsbestuur van niet. Er zit veel meer verkeer op dan op de bereik-

baarheidsas en het wordt elk jaar erger. Het probleem is de dichtslibbende rotonde aan de Antwerpseweg, die vele mensen willen vermijden.”

Twee jaar geleden voerden buurtbewoners actie en dienden ze een petitie in om aandacht te vragen voor de verkeerssituatie in de Dr. Peetersstraat en omgeving. Het stadsbestuur nam akte van hun grieven en er kwamen parkeerstroken, fiets-suggestiestroken en ‘plantenbakken’. **Joke Sannen:** “Maar dat volstaat niet. De snelheid daalde misschien wel wat, maar de drukte door dat sluikverkeer blijft toenemen. Het afschaffen van de voorrang van rechts gaf voorrang aan de Dr. Peetersstraat, wat haar nog aantrekkelijker maakt voor auto’s. Daardoor wordt

ze onveiliger, neemt de geluidsoverlast toe en daalt de luchtkwaliteit.”

Nanette Huysmans: “De bewoners legden concrete voorstellen op tafel om van hun straat een aangename en veilige straat te maken, maar de stad verkoos een voorlopige herinrichting met fietssuggestiestroken in combinatie met de aanpassing van de voorrangsregeling. Ik betwijfel dat de snelheid gedaald is. Het autoverkeer kan nu nog vlotter doorrijden. De veiligheid voor fietsers is er zeker niet op vooruitgegaan. Ook voor voetgangers is de Dr. Peetersstraat een onveilige plek, met een voetpad dat op verschillende plaatsen gewoon verdwijnt. Wij pleiten voor een totaalvisie op de mobiliteit in Elsum en willen daarbij ook de inrichting van de Dr. Peetersstraat mee bekijken.”

In de nabije toekomst zullen er in de buurt heel wat nieuwe woon- en werkontwikkelingen bijkomen. Volgens het Beleidsplan Ruimte zouden er tegen 2022 in totaal 2280 bijkomende woningen gerealiseerd worden in Geel. Bijna een derde daarvan komt ter hoogte van de Dr. Peetersstraat, Elsum en Postelaar. Nog meer verkeer dus.

Joke Sannen: “Net zoals voor de Elsumstraat moet er een dialoog komen met de inwoners van de Dr. Peetersstraat en omgeving. Er moet nagedacht worden over een circulatiemodel dat het sluik- en doorgaand verkeer tegengaat, zonder de bereikbaarheid van het centrum en de ontsluiting van Elsum in het gedrang te brengen. De veiligheid van de zwakke weggebruiker en de leefbaarheid van de buurt moeten voorop staan.”

Tessa Dresselaers: “In Elsum weten ze dat er iets met hun straat zal gebeuren, maar ze zijn er wat bang voor. We moeten dat op een constructieve manier aanpakken.”

Nanette Huysmans: “Wij pleiten voor een totaalvisie op de mobiliteit in Elsum, en willen daarbij ook de inrichting van de Dr. Peetersstraat mee bekijken.”

Joke Sannen: “Er zit veel meer verkeer op de ‘binnenring’ die de Dr. Peetersstraat is, dan op de bereikbaarheidsas. En het wordt elk jaar erger.”

Noël Devos: “De handelaars van Elsum zijn voor ons een specifieke doelgroep, wiens belang we zeker niet uit het oog willen verliezen. Het zijn in het algemeen handelszaken die daar al jaren zijn, dat wil iets zeggen. Het is niet de bedoeling dat we hun bestaan onzeker maken, integendeel: we willen dat precies verankeren. Ik kijk uit naar een goed gesprek met die mensen, waarbij we rekening willen houden met hun toekomstvisie op hun zaak.”

ELSUM IS GROTER DAN ÉÉN STRAAT

Waar het plan van het huidige stadsbestuur beperkt bleef tot de Elsumstraat, vindt de Brugpartij dat deze herinrichting in een breder perspectief gezien moet worden.

Dirk Kennis: “Elsum is als een ruggengraat die aan beide kanten in verbinding staat met een parallelle route. Aan de noordkant heb je de as over de Leliestraat, de Vidse en de Azaleastraat naar de Technische-Schoolstraat. Daar kan je

via de Kabinestraat, de Meidoornstraat en de Valkenborch op aantakken. Er zijn ook enkele trage wegen handig als je een binnenweg zoekt met de fiets. Van de Esdoornstraat kun je met de fiets of te voet perfect doorsteken naar het Velleke, bijvoorbeeld. Zuidelijk is er de bereikbaarheidsas, die je via de Anemoonstraat, de Violetstraat en de Dr. Peetersstraat kunt bereiken. Dat schept heel wat mogelijkheden.”

Die parallelle routes voor fietsers ontwikkelen, of er lussen voor een logisch circulatiesysteem van maken wanneer er voor enkele richting wordt gekozen, behoort voor de Brugpartij tot de mogelijkheden. De Geelse progressieven willen de bewoners van die straten in elk geval mee in het overleg betrekken, en die straten in het ‘plangebied’ opnemen. Een tweede element dat daar voor de Brugpartij een noodzakelijk onderdeel van moet zijn, is het plein met...

Noël Devos: “De kapel! Nóg zo’n schabouwe-lijk dossier: wordt ze nu gerestaureerd of niet? Wij gaan er van uit dat de subsidies wel degelijk komen. We willen de planning van de res-

tauratie afstemmen op de herinrichting, al was het maar omdat ook de huidige wegenis op het plein moet veranderen. Als we in de kapel iets willen doen, kunnen we het niet maken dat het publiek bij het buitenkomen overreden wordt. We willen dat plein dus herinrichten en er een gezellig pleintje van maken. De kapel blijft dan niet langer een eiland te midden van het verkeer, maar haar in- en uitgang zal op een pleintje uitkomen. Auto’s rijden er alleen nog achter door. De restauratie van de kapel vind ik erg belangrijk voor Elsum, dat nu geen ‘dorpssplein’ heeft, maar er in de toekomst op die manier een kan krijgen. Als we geen subsidies krijgen, dan doen we het zelf.”

Voor de inrichting van het openbaar domein in Elsum, vindt de Brugpartij dat het volgende stadsbestuur niet blind mag zijn voor de verwachte aangroei van de zuidelijke kant van de wijk, de komende vijf jaar.

“Er worden daar vele nieuwe, jonge gezinnen verwacht en dus ook veel kinderen”, aldus Dirk Kennis. “We moeten voor voldoende speel-

ruimte zorgen – groene speelruimte als het aan ons ligt. Het speelpaleis aan de Meidoornstraat wordt nu te weinig gebruikt; dat willen we veel toegankelijker maken.”

Als het aan de Brugpartij ligt, komt de herinrichting van Elsum op korte termijn opnieuw op tafel. De participatie van de bewoners zal op een vernieuwende manier worden georganiseerd.

Noël Devos: “We zullen samen met de bewoners keuzes maken. Dat heel Elsum het daar mee eens is, is allicht niet mogelijk, maar we willen toch afronden met een herinrichtingsplan dat het algemeen belang zoveel mogelijk dient. We willen in elk geval duidelijk communiceren waarom we bepaalde keuzes maken. Ook dat is iets waar ze in Geel tot nu toe geen gewoonte van hebben gemaakt, maar wij vinden dat heel belangrijk. Elsum verdient beter dan de straat die er nu is, zo simpel is het. Ik hoop dat alle mensen van de wijk daar eens nuchter over willen nadenken.” (jlp)

VERKEER IN HET CENTRUM:

De geesten rijpen en groeien naar mekaar toe

De memoranda die resp. middenstandvereniging Unizo en de vzw Geel Centrum naar de politieke partijen stuurden, doen uitschijnen dat er de komende jaren wel eens iets zou kunnen veranderen aan de mobiliteit in het centrum van Geel. Beide organisaties hebben daar ideeën over die ook de Brugpartij in haar programma heeft. De geesten rijpen en groeien naar mekaar toe. Dat brengt een ‘andere’ mobiliteit voor Geel dichterbij.

In de aanloop naar haar programma overlegde de Brugpartij met middenstandsorganisatie Unizo. De golfengtes kwamen sterk overeen, zo bleek, ook op mobiliteitsgebied. Zowel Unizo als de Brugpartij willen een aantal facetten van het parkeren herbekijken. Het contract met de huidige parkeerbeheerder vervalt trouwens deze legislatuur. Unizo focust minder op mobiliteitskwesties dan op bijvoorbeeld participatie, een strategisch commercieel plan voor het centrummanagement en een klantgedreven dienstverlening (waar ook de Brugpartij achter staat), maar heeft het toch over het herinrichten van centrumwijken (eenrichtingsverkeer met korte lussen, die straten verbinden en rekening houden met de handelaars), investeren in verkeersluwe, gezellige winkelstraten en in klantvriendelijke parkeermaatregelen. Ook bereikbaarheid en een logisch circulatieplan zijn Unizo-prioriteiten, en dat komt in grote mate overeen met de kijk van de Brugpartij.

De vzw Geel Centrum (de handelaars van de Nieuwstraat, Stationsstraat, Markt en Pas) stelde een eigen memorandum op. Voor zover de ‘harde kern’ van de Geelse middenstand de voorbije jaren vragende partij was voor een andere mobiliteit, kwam dat vaak op neer op ‘parkeren voor de deur’. Maar ook in deze middens zit evolutie. Het is bijvoorbeeld opvallend hoe ook de vzw pleit voor de opwaardering van het openbaar domein in het kernwinkelgebied, en daarbij met zoveel woorden de Havermarkt noemt om vergroenend in te richten (een ‘kerktuin’). Voor de Brugpartij is die Havermarkt om dezelfde reden een prioritair project.

“Het memorandum van de vzw Geel Centrum verraste ons in positieve zin”, zegt Marc Van Ryne, de mobiliteitsman van de Brugpartij. “De centrumhandelaars zijn helemaal niet

afkerig van autoluwe straten, zo lang de bereikbaarheid maar oké blijft. Da’s precies wat wij willen realiseren. Ook hun vragen naar uniforme verlichting, aangename stoepen, een fietsvriendelijke straatinrichting en een duidelijke stedenbouwkundige visie op de handelskern delen wij. De kernpunten in de visie van de vzw op het kernwinkelgebied ook: het straatmeubilair opwaarderen, de overdaad aan verkeersborden aanpakken, kortparkeerplaatsen duidelijker aangeven, historische gevels bewaren... volledig akkoord! De centrumhandelaars betreuren dat het huidige stadsbestuur er niet toe gekomen is het mobiliteitsplan te herzien, zoals het had beloofd. Dat betreuren wij ook”

NIET MET ALLES AKKOORD

Er zijn natuurlijk ook verschillen in visie. Naast voor bereikbaarheid pleiten de centrumhandelaars ook voor doorrijdbaarheid van het centrum. Daar wil de Brugpartij voorzichtig mee zijn. “Het nieuwe circulatieplan kan een aantal routes korter en logischer maken, maar voor een vlot doorrijdbaar centrum pleiten wij niet”, aldus Van Ryne. “Dan blijft de auto baas in Geel. Bereikbaarheid en doorrijdbaarheid zijn twee verschillende dingen.”

Het pleidooi van de centrumhandelaars om een zomer- en winterregime te hanteren voor de Markt, zodat daar tussen 15 oktober en 15 maart wél geparkeerd kan worden, ziet de Brugpartij ook niet zitten. En de vraag van de vzw naar het invoeren van 2 uur gratis parkeren is allicht niet haalbaar in het huidige parkeermodel, denkt de Brugpartij. Er kan trouwens op verschillende plaatsen twee uur gratis geparkeerd worden, als je je blauwe schijf correct gebruikt. De Rijn, de Logen en het Sint-Dimnaplein kregen zelfs een blauwe zone van 4 uur.

Marc Van Ryne: “Twee uur staan op een centumparking, kost trouwens maar 1 euro. Zou het commercieel geen goed idee zijn als de handelaars zelf die geste aan hun klanten deden en het van hun aankopen aftrokken?” Er blijven verschillen, maar over een aantal basisprincipes lopen de visies veel meer gelijk dan enkele jaren ge-

leden. De idee dat het stadshart er in de eerste plaats is voor voetgangers en fietsers vindt vrij algemeen ingang. Ook de andere politieke partijen beginnen van “een fietsstad” te spreken, ook al zijn ze al zeventig jaar aan het bewind en hebben ze in die periode altijd voor de auto gekozen. Moet absoluut kunnen! (dk)

ONTSNAPPEN UIT ARMOEDE IS EEN ZAAK VAN IEDEREEN

17 OKTOBER WERELDDAG VAN VERZET TEGEN ARMOEDE

**FILM “ROSIE & MOUSSA” OP 8/10/2018 EN 9/10/2018
IN STUDIO GEEL, WERFT 20, 2440 GEEL. FAKKELTOCHT OP
17/10/2018, 19U IN REFTER VAN SINT ALOYSIUSINSTITUUT
GEEL, SCHUTTERSLOF 2B, 2440 GEEL.**

**17/10
GEEL**

www.17oktober.be

**WERELDDAG
VAN VERZET
TEGEN
ARMOEDE**

MEER INFO

vzw Al-arm
tel: 014/56.73.15

JA, DIT IS EEN LIJST VO MAAR TOCH VOORAL

1

DIRK KENNIS 58
Journalist
Gewezen hoofdredacteur NvG

2

TINNE VAN GELDER 50
Gemeenteraadslid
Verpleegkundige in opleiding
Grafisch vormgever

3

NOËL DEVOS 55
Gemeenteraadslid
Loketbediende De Voorzorg

4

GREET BAKELANTS 55
Gemeenteraadslid
Diensthoofd fin. Welzijnszorg Kempen

5

KRISTOF VAN REUSEL 37
Gemeenteraadslid
Logistics specialist

6

MARC VAN RYNE 55
Ex-landsverdediging

7

LIEN VANDEPERRE 30
Leerkracht deeltijds onderwijs

8

CIS STERCKX 59
Ambtenaar stad Geel

9

KIM VOLDERS 33
Doctor in de wiskunde

10

ELHASBIA ZAYOU 31
Gemeenteraadslid
Diensthoofd studentenvoorzieningen
Thomas More

11

MAARTEN VERHEYDEN 38
Projectleider Kringwinkels

12

MARC SCHELLES 55
Technical development engineer

13

NANETTE HUYSMANS 44
Architecte

14

LIEN DE WULF 34
Procesanalist
Leerkracht CVO

15

GUIDO VERHAERT 54
Data-analist

16

ELS JACOBS 30
Leerkracht

17

STEF OLTENFREITER 25
Accountant/Fiscalist

DE
BRUG
PARTIJ

LIJST NR.

8

VOOR EEN
ANDERE
AANPAK
HEEFT GEEL
ANDERE
MENSEN
NODIG

EEN
NIEUWE
WIND
EEN
STERK
VERHAAL

VOOR DE VERKIEZINGEN LÉÉN VOOR DAARNA

18

KOEN THIBAU 54
Gemeenteraadslid
Onderzoeksmedewerker

19

NEENA SALAETS 38
KWB-afdelingsondersteuner

20

JEF HOREMANS 28
Jurist/Fiscalist

21

HILDE BELLENS 63
Gepensioneerde

22

WENDY DENS 43
Leerkracht

23

DAVY BAEUS 43
Arbeider
Vakbondsafgevaardigde

24

JOKE SANNEN 37
Revalidatie kinderen & jongeren

25

TESSA DRESSELAERS 32
Sectorverantwoordelijke thuiszorg

26

KRIS LIEVENS 32
Service desk engineer

27

JO DOM 61
Maatschappelijk assistente
Sociaal Huis Geel

28

BERNARD OTTE 63
Oud-bedrijfsleider

29

ELS VANUYTVEN 45
Bediende
KVG-voorzitter

30

ILSE LACHI 45
Groendienst stad Geel

31

PETER VAN NULAND 60
Project manager

32

YVES VAN HULSEL 61
SWT

33

IVO BOLLEN 65
Gepensioneerde

**DE
BRUG
PARTIJ**

De Brugpartij is een nieuwe progressieve partij in Geel.

Het is een partnership tussen de plaatselijke afdelingen van Groen, sp.a en Beweging.net, dat ook ruimte biedt aan onafhankelijken. Mensen opnieuw met mekaar verbinden, is wat de partij voor ogen heeft. Vandaar haar naam.

Gaat uw voorkeur uit naar Groen of sp.a of rekent u zich tot de achterban van beweging.net, dan is een stem voor de Brugpartij de juiste keuze!

Lees ons programma en volg ons op www.debrugpartij.be en

Ecologisch én sociaal: de Samenhof in Zammel

De weg van Geel naar Aarschot en die van Turnhout naar Diest zijn voor Zammel tegelijk een zegen en een vloek. Het dorp dankt er zijn bestaan en zijn groei aan, maar ze vormen ook een barrière die de gemeenschap vierendeelt. Niettemin is er nog veel samenhang in Zammel, in oude vormen en gelukkig ook in nieuwe. Een mooie, nieuwe vorm van dorpse samenhang is de Samenhof.

Enkele pionier-tuiniers van de Samenhof. V.l.n.r. initiatiefneemster Erica Baeck, Griet Opdebeeck, Ilse Van Bael, Jos Verbraeken en Jef Opdebeeck. "Eigenlijk is dat tuinieren maar een alibi om mekaar te ontmoeten. Dat vinden we véél belangrijker!"

Je hebt vroege patatjes en je hebt er late. Parochiaal gesproken is Zammel een héél vroege patat. Ze werd opgericht in 1536 en dat is – om maar iets te zeggen – het jaar waarin de Spanjaarden Colombia ontdekten. Dat waren nog eens tijden toen! Een kleine vijfhonderd jaar later wordt Zammel meer als een dorp dan als een parochie ervaren, maar zijn specifieke geschiedenis werkt tot vandaag nog door. De kerkraad is er bijvoorbeeld nog altijd dé grondeigenaar par excellence. Sociaal is Zammel dan weer helemaal een verhaal van deze tijd. De appartementen kwamen en de OKRA-afdeling verdween. Andere verenigingen proberen dapper tegen de stroom in te zwemmen, maar evident is dat niet. Toch is Zammel verre van een dood dorp. Er is weliswaar geen slagerij en geen krantenboer meer, maar de Spar op de Grote Steenweg heeft een aanbod waar naast de Zammelaars ook vele passanten gebruik van maken. Frituren zijn er zelfs drie! Het verenigingsleven, ook al staat het onder druk, blijft fijne dingen organiseren en er gebeurt van alles waarvan het gerucht niet tot in Geel-centrum geraakt. Zammel ligt nog altijd even ver van Geel als vroeger, ziet u.

EEN GROEN DORPSPLEIN VOOR ZAMMEL

De Samenhof werd in maart van dit jaar officieel geopend. Het heeft in de krant gestaan, maar buiten Zammel was het geen groot nieuws. Toch is het dat ergens wel. Dit is zo'n model van een nieuwe sociale organisatie waarvan je denkt: daar is wat mee aan te vangen, en niet alleen in Zammel! De Samenhof is wat je denkt dat het is: gezamenlijk tuinieren. Zoals volkstuintjes maar dan anders, en in dit geval op het voormalige voetbalveld van FC Zammel. De tuintjes zijn bereikbaar via de Tongerlosebinnenweg en een aantal trage wegen van zowat alle kanten van het dorp. De grond is eigendom van de kerkraad (de vroegere kerkfabriek), die er wel oren naar had dat hij op een sociaal-ecologische

manier werd gebruikt. Ondertussen hebben ze daar hun eerste zomer achter de rug, en wat voor één.

Het initiatief kwam van Erica Baeck, dochter van Rie, en indien niet bekend van Amnesty International dan toch van het kapsalon dat ze vele jaren uitbaatte in het dorp.

Erica Baeck: "We zijn nu drie jaar bezig, voorbereiding inbegrepen. Wij zijn gelinkt aan VELT-Mol, dat ons coacht en waarvan we eigenlijk een werkgroep zijn. Samen zullen we ook een basiscursus ecologisch tuinieren volgen. De gronden huren we. We kunnen hier minstens 10 jaar tuinieren en Samenhof doen groeien. We willen er een groene plek van maken, waarbij het tuinieren niet de hoofdzaak is. Eigenlijk is het maar een alibi om mekaar te ontmoeten, te praten, plannen te smeden en te genieten. Dat vinden we véél belangrijker!" Dat is meteen de reden waarom de zeven pionier-tuiniers van de Samenhof ook aan een parkachtige omgeving voor hun eco-tuintjes denken, waarin straks ook fruitbomen, bessenstruiken, rustbanken en een petanquebaan een plaats krijgen. Van deze plek een groen oord van rust, genieten en ontmoeting maken – een dorpspleintje als het ware –, dat is het meerjarenproject van de Samenhof.

Erica Baeck: "Het is hier arme grond. Voor we begonnen, hebben we hem laten analyseren. We weten dus wat hij nodig heeft om gewassen voort te kunnen brengen. Maar we tuinieren ecologisch, we zijn bio-tuiniers. Dat is goed voor het milieu en lekker op het bord. Iedereen die wil, kan hier een persoonlijk tuintje van 3 bij 10 meter huren aan een democratische prijs: 1 euro per vierkante meter of 30 euro per jaar. Het materiaal wordt opgeborgen in een gezamenlijk materiaalshok (de vroegere kleedkamers van FC Zammel, nvdr.), maar voor de rest zijn er geen vaste constructies: we kiezen voor een open landschapsstructuur. Die wordt dooraderd door een aantal paden – trage wegen, dus – die spontaan ontstaan zijn en waarmee je alle richtingen uit kan."

Naast de tuintjes – nu zijn er zeven, maar er

komen er gegarandeerd bij – is er nog ruimte waar de Samenhoveniers zonnebloemen, komkommers, zoete maïs, courgettes en pompoenen hebben geplant. Het is de bedoeling dat iedereen gedurende twee uur per maand die gemeenschappelijk grond komt helpen bewerken.

OPEN VOOR ANDEREN

Koken kost geld, zelfs met groenten uit eigen tuin. Vorig jaar stelde de Vlaamse gemeen-

schap subsidies ter beschikking van samentuinen met een sociale inslag en kreeg de Samenhof samen met nog vijf andere Vlaamse VELT-samentuinen een goeie 11.000 euro ter beschikking. Dat wordt in drie jaarlijkse schijven via het stadsbestuur uitbetaald, en het is met die gelden dat er investeringen als een petanquebaan mogelijk worden. Maar ook voor andere goede ideeën van Zammelaars staan ze in de Samenhof open. Van die sociale inslag maken ze echt werk.

Erica Baeck: "We hebben speciaal oog voor mensen in armoede en proberen de link te leggen met Al-Arm. Daar wordt aan gewerkt, dat komt wel goed. Tijdens dit eerste jaar hebben we al een samenwerking opgestart met de Zammelse basisschool. De leerlingen van het 3de studiejaar hebben hier vroege patatjes gepoot, die van het 4de late. De school koppelde dat aan een les over aardappelen. Ook de Chiro was blij met een vracht heerlijke bio-courgetten en er zijn nog andere plaatselijke organisaties waarmee we op een creatieve manier aansluiting willen zoeken – denk maar aan de biebond. Van belang is dat de Samenhof een pluralistische organisatie is, en dat mekaar ontmoeten in een gezonde, ongedwongen sfeer eigenlijk ons hoofddoel is. Zo hopen we écht een meerwaarde te worden voor het dorp."

Nog dit najaar komen er al fruitbomen op het voormalige voetbalveld van FC Zammel en tegen volgende zomer hopen die van de Samenhof zichzelf en hun dorpsgenoten een petanquebaan aan te kunnen bieden. Over de toekomst op de lange termijn kan minder worden gezegd. Wat er met de eigendommen van de Zammelse kerkraad zal gebeuren na de nu al veelbesproken fusies van die raden, valt niet te voorspellen. De Samenhof concentreert zich dan maar op wat hij heeft: een officieel huurrecht dat tien jaar loopt. Dat moet volstaan om de organisatie van de grond te krijgen en aan te sterken voor – ooit, wie weet – een verhuis. Zammel is groot. En op kleine plekken soms ook groots. (dk)

JE DACHT GROEN

werkt voor iedereen

DENK DAN OP 14 OKTOBER AAN DE BRUGPARTIJ

Groen maakt in Geel deel uit van De Brugpartij.

debrugpartij.be

AL MOCHT HET LEVEN ZELF SOMS WEL WAT MAKKELIJKER ZIJN

Het is goed leven in Huis De Post

In de Kollegestraat wonen twaalf volwassen mensen met een verstandelijke beperking samen in één huis, sommigen van hen al meer dan tien jaar. Bijzondere mensen verdienen een bijzondere vorm van huisvesting: kleinschalig en helemaal op hún maat, co-housing op zijn best. De warmte van een stad komt soms ook van kleine dingen. Alhoewel: zó klein is Huis De Post nu ook weer niet.

Huis De Post werd in de periode 2007-2008 door het OCMW van Geel gebouwd op de plaats waar voordien het postgebouw van Geel had gestaan. Pal in het centrum dus. Datzelfde OCMW baatte (en baat nog) een erg geapprecieerd dagcentrum uit. Bij de mensen die daar naartoe gingen, ontstond naarmate ze ouder werden echter ook een behoefte aan dag- en nachtopvang. Aanvankelijk had het OCMW daarvoor zijn oog laten vallen op de oude dekenij in de Nieuwstraat, maar niet alle handelaars van die straat waren daar even enthousiast over. De dekenij werd daarom verkocht, Pedico maakte er een mooie winkel van. De stad kocht daarop de oude Post, gaf hem in erfpacht door aan het OCMW, en dat zette met de opbrengst van de dekenij (en subsidies) een nieuw gebouw waar eerst tien en later twaalf bewoners konden wonen.

DE LOTTO GEWONNEN

Dorien De Ceuleer is een van die twaalf. Begin juli werd ze 33 jaar jong. Twee derde van haar leven heeft ze thuis gewoond, bij haar moeder, Marie-Louise. Chapeau voor haar, want het is geen sinecure om als alleenstaande moeder een dochter met een handicap groot te brengen. Als alleenstaande vrouw moet je dan wel uit werken gaan. Omdat Dorien een lichamelijke en verstan-

Dorien: "Mijn buurjongen ging op kot en voor mij voelde het net hetzelfde: ik zou met de week op kot gaan, en tijdens het weekend naar huis komen."

Marie-Louise en Dorien: "Toen ik te horen kreeg dat ons Dorien in Huis De Post mocht wonen, vond ik dat we de Lotto gewonnen hadden."

delijke beperking heeft, was er nood aan gespecialiseerd onderwijs. Dorien was lange tijd in het Tongelsbos en het MPI in Oosterlo. Vanaf haar 21ste gaat ze naar het Dagcentrum en ook toen al had ze graag (min of meer) op haar eigen benen gestaan. Marie-Louise diende een aanvraag in om in Tongerlo zelfstandig, maar onder begeleiding te kunnen wonen. In theorie kon het, maar Dorien zou daar hoofdzakelijk tussen 40-plussers wonen, en dat is natuurlijk niet ideaal voor een jongedame. Ook Arendonk had gekund, maar dat ligt dan weer niet bij de deur. De zoektocht kreeg maar geen happy end. En toen kwam het verlossende telefoontje: er was een plaats vrij in Huis De Post. Een enorme opluchting!

Marie-Louise: "Toen ik te horen kreeg dat ons Dorien in Huis De Post mocht wonen, vond ik dat we de Lotto gewonnen hadden. Het groot lot uit de loterij, echt waar. Geel was dicht bij huis - wij wonen op het Punt -, en niet onbelangrijk is ook dat ons Dorien Geel ook al goed kende. Ze wordt van haar 21ste begeleid in het Dagcentrum aan de Nieuwstraat. Ondertussen kent half Geel ons Dorien ook wel (lacht). Er viel toen een grote bezorgdheid van me af, want stel dat er met mij iets gebeurde - dat zou een ramp zijn voor ons Dorien. Dat is ook zo gebeken: toen ze nog maar een maand in Huis De Post verbleef, werd ik ziek. Ik dacht toen: oef, goed dat er iemand voor haar zorgt." Het concept van Huis De Post beviel Marie-Louise meteen. "Het heeft absoluut niets weg van een 'home,' zegt ze. "Het is er heel huiselijk, en ze eten hier goed zalle (lacht)! Alles is erg goed geregeld: tijdens de vrije uurtjes kunnen ze naar de cinema, ze kunnen iets gaan drinken... Dorien heeft altijd een GSM op zak, dat is een geruststelling."

Dorien: "Op het ogenblik dat het bericht kwam dat ik naar Huis De Post kon, was het grote vakantie. Mijn buurjongen, Tim, ging na die vakantie op kot en voor mij voelde het net hetzelfde: ik zou met de week op kot gaan, en tijdens het weekend naar huis komen. Dan neem ik mijn was mee, precies zoals Tim dat doet. Thomas, die ook een van de bewoners van Huis De Post was, kende ik al goed, dus ik keek er wel naar uit."

WERKEN EN VRIJE TIJD

Dorien haar weken zijn goed gevuld met werken en ... hobby's. Op som-

mige dagen werkt ze via de dienst Begeleid Werken Zuiderkempen op de Dienst Gelijke Kansen aan de Diestseweg. Woensdag is ze aan het werk in het Dagcentrum: tijdens de voormiddag bakt ze wafels die ze in de namiddag in het winkeltje verkoopt. Ze houdt van het werk in de winkel en van de babbel met haar vaste klanten. Ook op donderdag werkt ze in het Dagcentrum, o.a. in het houtatelier. Dorien volgde ook lessen co-medewerkster logistiek aan Thomas More. Haar lessen vielen op dinsdag, en nadien volgde er gedurende veertien weken een stage op vrijdag. Sinds dit schooljaar assisteert Dorien de juffrouwen van de kleuterschool Kompas, waar ze ook via de dienst Begeleid Werken stage liep. De jasjes van de kinderen aan- en uit doen, hun brooddozen openen... Op andere dagen krijgt Dorien dagbesteding in Huis De Post zelf.

Om de veertien dagen zingt Dorien op maandagavond in Gelijkgestemd, een inclusief zangkoor voor mensen met en zonder beperking in Ateljee Hagelbos (Oosterlo). Op dinsdagavond rijdt ze paard in rijhal Dierckx (Zammel). En 's zaterdags volgt ze pianoles aan de Geelse Muziekacademie. Haar toetsen worden bedekt met gekleurde plaatjes, waardoor het instrument voor haar bespeelbaar wordt.

Dorien: "En om de drie weken rijdt ik naar moe Gabriëlle van Roos, de buurvrouw, die nu in het Zusterhof verblijft. Ze werd er in september honderd! Iemand van de Minder-mobielen centrale brengt me weg en komt me weer ophalen."

EEN STANDAARDKAMER

Dorien wil ons graag haar kamer laten zien. We trekken dus samen naar de tweede verdieping waar ze een standaardkamer bewoont die ze naar eigen goeddunken mag inrichten. Haar kamer is zoals meisjeskamers er nu eenmaal uitzien: vrolijk behangpapier, fotolijstjes aan de muur, knuffels op bed, juweeltjes op een schap aan de muur... Er is televisie, ze heeft een kleine muziekinstallatie en een computer. We zien een mooie lavabo, een spiegel daarboven, maar we missen een douche. Haar mentor, Johan, vertelt ons dat er op elke verdieping een grote badkamer is met extra douche-ruimte. Op de benedenverdieping is er nog een bad met een badlift.

Elhasbia Zayou

31 jaar
Diensthoofd studentenvoorzieningen
Thomas More Hogeschool

2 LIJST 1

2e plaats

Provincie Antwerpen

FC Lees lust

In één adem uit

De Gazet van Geel grabbelt weer in de boekentrommel. Deze week een handvol tips voor mensen die boeken zoeken.

Letters verslinden is zijn lust en zijn leven, een dag zonder boek is een verloren dag voor Cis Sterckx. Tweemaal een top-3 maken van boeken bij wijze van tip voor u, was voor hem dan ook geen makkelijke opdracht. Cis heeft bijvoorbeeld geen voorkeur voor genres; geschiedenis, politiek, detectives, literaire romans...? Moeilijk kiezen, voor dit leesbeest! Hij koos uiteindelijk voor een combinatie van hobby, internationaal en Vlaams. Veel leesplezier met de boekentips van Cis Sterckx!

Ons kookboek - KVLV

Welke huismoeder kent deze kookbijbel niet? Waarschijnlijk is dit het naslagwerk dat ik het meest ter hand neem. Het is zowel een degelijk basiskookboek voor de beginnende kok als een inspiratiebron voor de doorwinterde foodie. Deze kookbijbel werd in 1927 uitgegeven als een eenvoudig kookboekje, maar groeide uit tot de moeder van alle kookboeken in Vlaande-

ren. De nieuwste uitgave telt liefst 960 pagina's met kooktermen, kooktechnieken en 1892 hedendaagse recepten. Onlangs kocht ik de nieuwste uitgave en verdween mijn versie van 1973 in de prullenmand. Daar heb ik nu toch wat spijt van, want het recept voor echte Vlaamse 'peekesstoemp' staat er niet langer in. Gelukkig ken ik dat ondertussen vanbuiten.

Complot tegen Amerika - Philip Roth

HET COMLOT TEGEN AMERIKA PHILIP ROTH

Toen de luchtvaartheld Charles A. Lindbergh bij de verkiezingen van 1940 Franklin Roosevelt verpletterde, sloeg in elke joodse familie in Ame-

rika de angst toe. Lindbergh verweet de joden publiekelijk dat ze uit eigenbelang aanstuurden op een zinloze oorlog met nazi-Duitsland. Wat daarna gebeurde in Amerika, vormt de historische achtergrond voor 'Het complot tegen Amerika', de confronterende roman waarin Philip Roth vertelt hoe zijn eigen familie overleefde tijdens de periode-Lindbergh.

Uiteraard is dit een fictief verhaal. Hoewel: Charles Lindbergh was een aanhanger van America First, de nazipartij in de US, in die tijd. Je zou het niet meteen denken, maar dit

is een bijzonder actueel boek. Het beschrijft erg precies de sinistere en beklemmende nachtmerrie waarin de Verenigde Staten zich op dit moment bevinden. Philip Roth is bovendien een man die je moet gelezen hebben. Een visionair auteur die de controverse niet schuwde en in zijn werk allerhande wantoestanden aan de kaak durfde te stellen.

De wereld van Sofie - Jostein Gaarder

De Noor Jostein Gaarder is filosoof van opleiding en doceerde ook filosofie aan de universiteit van Bergen. De Wereld van Sofie is eigenlijk

een jeugdboek dat hij schreef voor zijn 14-jarige dochter, om haar wegwijs te maken in de filosofie. Want zeg nu zelf, die filosofen die op TV zo vaak hun licht laten schijnen, waar halen die de mosterd eigenlijk?

De Wereld van Sofie geeft de lezer een overzicht van de filosofische stromingen vanaf het ontstaan van de eerste natuurfilosofen in Griekenland tot de moderne tijd. Dankzij de heldere uitleg en de gerichte vragen die je 'voorbereiden' op een bepaalde filosofische stroming of de opvattingen van een specifieke filosoof krijg je als lezer inzicht in de

'wijsbegeerte'.

In het begin van het boek krijgt Sofie vreemde briefjes met vragen zoals: "wie ben jij eigenlijk echt?" en "waar komt de wereld vandaan?". Daarmee begint haar avontuurlijke tocht door de wereld van de filosofie.

Een prettig gestoorde vertelling, eigenlijk bedoeld voor tieners, maar zeker ook aan te raden voor volwassenen die hun hersens ook wel eens voor iets anders willen gebruiken.

Vervolg van p. 13

HUIS DE POST

"Alle verdiepingen zijn toegankelijk via de lift", aldus Johan. "Er wonen hier nu twaalf personen, verdeeld over twee leefgroepen met elk een eigen living. De slaapkamers van de bewoners liggen verspreid over de verschillende verdiepingen, al naargelang hun noden en hun mobiliteit. Er is ook een logeerkamer voor kortverblijf. Voor de dagbesteding werken we samen met het OCMW-dagcentrum en de dienst Begeleid Werken Zuiderkempen."

Eigenlijk maken zowel Huis De Post als het Geelse dagcentrum deel uit van Het EEPOS. Dat is een vereniging waarin de OCMW's van Laakdal en Geel samenwerken, en die daarnaast ook het dagcentrum Vogelzang en het Huis Eeckhout in Laakdal uitbaat. De EE komt van Eeckhout en de POS van Post, ziet u. Deze slimme samenwerking biedt een oplossing voor mensen die anders voor een groot probleem kwamen te staan. Zowel de bewoners, als hun ouders. En die oplossing werkt, vraag dat maar aan Marie-Louise en Dorien. (gm)

oud-ocmw-voorzitter IVO BOLLEN

"De moeilijkste, maar op menselijk vlak één van de mooiste realisaties."

Huis De Post kwam tot stand in de periode dat Ivo Bollen, nu lijstduwer van de Brugpartij, OCMW-voorzitter was. Hij is er nog trots op, al was het maar omdat het toen geen simpele bevalling was...

"Toen ik in 1995 startte als OCMW-voorzitter, had ik al vrij snel een gesprek met de ouders van de gasten van het dagcentrum", vertelt Ivo. "Uit dat gesprek bleek hun sterke band met mekaar. Om die te behouden was het duidelijk dat er best ook een dag- en nachtopvang zou bijkomen. Ik weet niet hoe vaak we voor dit dossier naar Brussel zijn gereisd, met Chris Vanregemorter, de verantwoordelijke van het dagcentrum en toenmalig OCMW-secretaris Raymond Depooter. Op een bepaald moment kregen we de toelating om vijf plaatsen in te richten. Financieel was dat natuurlijk niet haalbaar." In Laakdal zaten ze in dezelfde situatie. Daar baatte het OCMW óók een dagcentrum uit, wilden ze ook een per-

manente opvang, en kregen ze ook een toelating voor vijf plaatsen.

Ivo Bollen: "In Brussel dachten ze: die gaan dat nooit doen. Maar daar kenden ze de twee OCMW-voorzitters - Eric Nysmans en ikzelf - en onze twee secretarissen - Mon Depooter en Hans Ghoois - nog niet goed. We staken de koppen bij mekaar en richtten samen een vereniging op. We begonnen met een project in Laakdal voor tien plaatsen in huis Eeckhout."

De boot was vertrokken, en van elke kans op uitbreiding werd gebruik gemaakt. In 2006 was er een grote uitbreidingsronde en vroeg de OCMW-vereniging 12 plaatsen voor Geel aan. Ze kregen er zeven, en met wat ruilbouw met het dagcentrum kwamen ze op tien plaatsen.

Ivo Bollen: "Door samen te werken, realiseerden de twee OCMW's een prachtig project, dat een voorbeeld is voor vele lokale besturen als het om de ondersteuning van

mensen met een beperking gaar. Ik ben heel fier op dit project: het was de moeilijkste realisatie van mijn voorzittersperiode, maar op menselijk vlak was het een van de mooiste. Als ik die gasten tegenkom in het centrum, dan roepen ze nog altijd op mij. Dat doet iets met een mens! We moeten met het komende bestuur opnieuw meer die kant op kijken, vind ik. Met de bruggenbouwers van de Brugpartij kan Geel weer een Barmhartige Stede worden. Dat is nodig, want door het beruchte herstelplan van het huidige bestuur is die barmhartigheid ver te zoeken."

PUZZEL U ZOT (VAN GEEL)

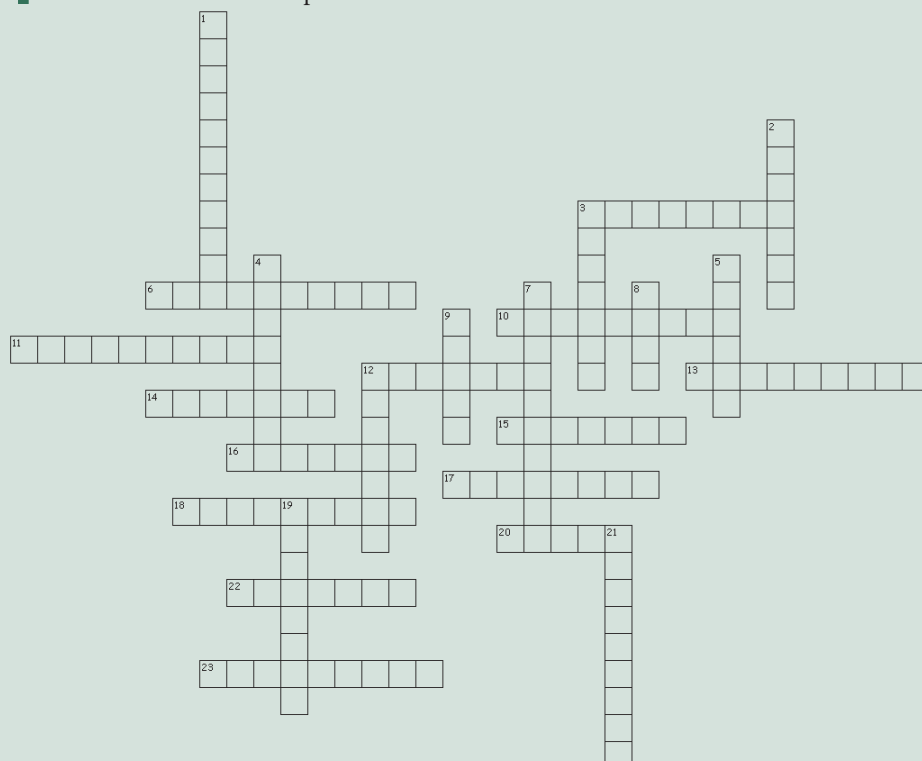
VUL HET JUISTE DIALECTWOORD IN.

HORIZONTALAAL

3. vliegenraam
6. haring
10. verbouwereerd
11. vensterluik
12. schaafwonde
13. blootsvoets
14. echter
15. postzegel
16. luciferstokje
17. spiernaakt
18. anjer
20. breinaald
22. kussensloop
23. pesten

VERTICAAL

1. verduiveld
2. garnaal
3. babbelen
4. vrijpostig
5. zeef
7. vlinder
8. dekzeil
9. spekrand
12. gezicht
19. koude schotel
21. mier

LOUIS MERTENS, DE LAATSTE HEIKNUIITER

“De zee? Nooit gezien...”

Vroeger was het anders, dat zeggen we zo vaak. Het is een cliché, maar het klopt: het leven in het algemeen veranderde op een halve eeuw tijd totaal van karakter en onze individuele levens veranderden mee. Maar dat is niet bij iedereen in dezelfde mate het geval. Louis Mertens van Winkelomheide is tot vandaag een manier van leven trouw gebleven die hij zich vóór en vlak na de oorlog eigen heeft gemaakt. Hij staat nog helemaal in dat leven, dat veel traditioneler is, veel harder ook, maar ook veel simpeler. Je zou hem de laatste Heiknuiiter kunnen noemen. Louis is een menselijke brug over twee totaal verschillende tijden.

Louis Mertens is van 2 oktober 1939. Hij werd geboren in Zittaart, in een gezin met nog een zus en een broer. Zijn ouders waren wat je ‘keuterboerkes’ noemt, maar ze wilden vooruit en toen Louis 9 jaar was, kochten ze een oude boerderij in de Scheplakens, de lange straat van Winkelomheide die dicht tegen het broek aanleunt. Ze verbouwden dat hutje van vroeger tot de woning waar Louis nog altijd woont. Aanbellen doe je daar niet, hadden ze ons gezegd, ga maar langs achter! De Scheplakens is niet de dichtst bebouwde straat van de Hei, maar zeker ook niet de lelijkste. Hier heb je de natuur in je rug en Louis is daar altijd zonder tuk op geweest. Nu staat het maïsveld achter zijn ‘koer’ hoog, maar als de maïs er niet staat, is het een veld waar vaak reeën en ander wild komen foerieren. Om die reden heeft Louis de deur van zijn gemak – nog een van de weinig échte ‘huiskes’ in Geel – verwijderd. Zo kan hij letterlijk op zijn gemak van het uitzicht genieten. Het gerucht van ‘de chasse’ zal het wild niet opschrikken; er is geen waterleiding in dit huis.

De bewoner is er ook niet. Omdat hij wat met zijn gezondheid sukkelt, verblijft hij overdag doorgaans bij zijn nicht Anny, die wat dichterbij het dorp woont. Daar wordt ook zijn dagelijkse warme maaltijd geleverd. Het is nog voormiddag, maar we komen ongeveer samen met het eten aan en laten hem eerst ‘schaffen’. Dan komt hij bij ons zitten. Louis, die bekend staat als een man van weinig woorden, komt toch vlot op verhaal.

VOOR WATER BETAALT HIJ NIET

Louis Mertens: “Ikke? Ik ben een beetje naar school geweest en heb heel mijn leven thuis op de boerderij gewerkt. Dat combineerde ik met fabriekswerk. Acht jaar heb ik in Holland gewerkt, bij Enka, een fabriek van kunstzijde, en tweeëntwintig jaar werkte ik bij DAF. Ik maakte daar voorrassen. In 1992 ben ik op brugpensioenen gegaan. Ik was er toen 53.”

Om juist te zijn, is Louis op zijn twaalfde naar de Landbouwschool gegaan. Dik tegen zijn goesting, zegt hij nu. Hij is er maar twee jaar gebleven om dan acht jaar thuis op de boerderij te werken. Op zijn tweeëntwintigste trok hij naar Nederland en nog eens acht jaar later naar DAF. Ook Jan, de inmiddels overleden broer van Louis en de vader van Anny, die vier jaar ouder was dan hij, werkte in de jaren 1960 bij Enka in Nederland. “Plezante tijd”, monnikelt Louis. “We smokkelden boter. We reden met de bus op en af, en soms verstopten we wel 10 kilo boter onder onze stoel. Eén keer heeft de douane van mij eens twee kilo afgepakt, maar al die andere kilo’s hebben ze niet gevonden. Toen ik het douanekantoor verliet, nam ik mijn onderschepte boter mee, maar ze hadden het gezien. (lacht)”

Louis is iemand die de soberheid hoog in het vaandel draagt. “Ik ben rap content”, zegt hij. “De week is er om te werken en het weekend om een pintje te drinken. Vroeger toch, nu niet meer.” Maar toch heeft hij zo zijn ‘goestingskes’: deze krasse Heiknuiiter blijkt een fan van de Mc Donalds te zijn. “Een keer of vier,

vijf per maand mag gerust”, knipoogt Anny. “Altijd hetzelfde: een large Big Mac menu met Cola Zero. Voor water heeft hij op café nooit betaald.”

Nog zo’n goesting is Louis’ hunker naar stilte. Hij heeft een hekel aan herrie en lawaai.

Louis Mertens: “Ja, ik heb graag rust en stilte om mij heen. Als ik hier ben en de afwasmachine draait, of er gaat een gsm af... Daar kan ik niet goed tegen. In het broek was het altijd stil. Dat was de reden waarom ik er zo vaak was. Ik voelde mij daar goed, heel goed.”

Zwerven door het broek van Wilders en de Hei, Louis staat ervoor bekend. Het was zijn pleisterplaats, hij had het nodig om in evenwicht te blijven, en hij kent dat broek als zijn broekzak. Driemaal per dag placht hij de stilte op te zoeken en het broek in te trekken, samen met zijn hond (een jack russel). Later zou hij ook helemaal in zijn eentje lange fietstochten beginnen maken, eerst met een oude stadfiets, later met een wat handzamere city-bike. Naar Luik, naar Antwerpen of naar Weert, waar hij verre familie wonen heeft. Voor 140 à 150 kilometer draaide Louis zijn hand niet om. Hij is daar mee gestopt toen hij voor zijn inwonende moeder moest beginnen zorgen. Die had veel zorgen nodig in de laatste jaren van haar leven. En dat zwerven in het broek is er ook al een tijd niet meer bij.

Louis Mertens: “Spijtig, ja. Maar het is er hard veranderd. Ge moet op het pad blijven, ge kunt er niet meer door, want alles is afgemaakt of er staan teveel dorens... Wat nu wel beter is: er zitten reeën. Die zag je vroeger niet, nu komen ze ’s morgens tot op 10 meter van mijn achterdeur. Fazanten en konijnen zie je nu dan weer veel minder, maar hazen zijn er meer. Ik ging naar het broek om naar dat wild te kijken. Ik heb dat altijd heel schoon gevonden.”

VERSTOKTE VRIJGEZEL

De Hei en het gebroekt achter Wilders trokken vroeger heel wat jagers, die Louis maar al te goed kende. Willy Verhaegen, de mannen ‘van den Dockx’ (Fons en Frans Hufkens)... Vaak ging hij met hen mee. Ook Rocco Granata had een geweert.

Louis Mertens: “Rocco had een groot stuk grond, achter ons huis. Hij kwam daar vaak, om er wat te werken. Eén keer is hij komen jagen. Hij was altijd heel vriendelijk, jawel. Begin de jaren 1990 heeft hij zijn gronden daar verkocht.”

De tijd dat Winkelomheide het stort van Geel was, herinnert Louis zich nog even goed.

Louis Mertens: “De gemeente heeft hier verschillende stortplaatsen gehad, tot die vol waren. Maar er kwamen er hier nog hun vuiligheid dumpen: fabrieken! Welke, dat weet ik niet. Ik heb ooit gezien dat er mannen met witte pakken vaten met doodskoppen op kwamen storten, in de bossen tussen de Gemeenteheide en de Hollandsebaan. Dat moet zware vuiligheid geweest zijn. Volgens mij zitten die vaten daar nog. Iedereen had er zijn bedenkingen bij, maar niemand deed er iets aan.”

Louis is nooit getrouwd geweest. Zegden de meisjes hem dan nikts?

Louis Mertens: “Ik had weinig tijd om achter de meisjes te zitten of om me met een lief bezig te houden. Ik werkte op de fabriek én thuis. Om 5 uur ’s morgens trok ik het broek al in om onze vijf koeien te gaan melken!”

Het broek van de Hei, met zijn vele vijvers en plassen. Mooie plekjes zijn er genoeg. (Al zitten ze vaak achter prikkeldraad.)

Louis Mertens: “Jawel, maar... ik heb ze altijd laten lopen. Ik heb mij daar niet mee bezig gehouden. Ik had ook weinig tijd om achter de meisjes te zitten, of om me met een lief bezig te houden. Ik werkte op de fabriek én thuis. Om 5 uur ’s morgens trok ik het broek al in om onze vijf koeien te gaan melken! En ons moeder was geen simpele. Ik denk niet dat ze mij graag met een meisje zag thuiskomen. Uiteindelijk vond ik mijn leven zo wel goed. Ik heb daar nooit naar getracht.”

ZONDER BROEK HET BROEK IN

Op zijn zwerftochten door het broek was altijd wel wat te beleven, vond Louis. “Je zag altijd wel iets”, zegt hij. “Een haas, een patrijs... Ik ben er ook eens in de problemen gekomen. Op een natte ochtend stak ik de Heiloo over en ik schoof van het bruggetje. Ik schoot rats in die loop, en zakte tot aan mijn middel in de moer. Toen heb ik schrik gehad. Die modder zoog me altijd maar aan, ik geraakte er maar met héél veel moeite uit. Verschietachtig zalle!” Vaak was Louis niet de enige bezoeker in het Broek, dat de mens op velerlij wijze soelaas en recreatie bood.

Louis Mertens: “Het gebeurde wel eens dat ik daar koppels aantrof die bezig waren met aanhouderij. Seks in de Hei, jawel! (gniffelt) Onder een hoogspanningsmast, of achter een vijver... En maar gas geven! Meestal stoorden ze zich niet aan mij en deden ze gewoon voort. Ik ging er niet voor, maar ik ging er ook niet voor om. Dat heb je op die afgelegen stukken hé.”

Louis is een bekende Hei-bewoner. Hij kent het dorpsleven en de cafés van vroeger, al beweert hij dat hij geen zwaar uitgaanstype was. “Ik dronk in ’t weekend mijn pintje, maar ik overdreef niet. Er was alle dagen werk thuis, ook zaterdag en zondag”, zegt hij. “Meer moest dat voor mij niet zijn. Ik kreeg mijn dagen goed gevuld. Mijn leven zat simpel in mekaar, maar ik was er content mee. Ik heb in Holland gewerkt, bij den DAF, ik ben in Luik geweest... De zee, die heb ik nooit gezien, maar dat vind ik niet erg. Ik heb genoeg gezien!”

Hoewel Louis in het centrum nog een huis heeft dat hij verhuurt, is hij niet van plan uit zijn dorp te vertrekken. “Nu ik zelf wat ziek en zuchtig ben, is er in mijn eigen huis wat weinig comfort”, vindt hij wel. “Maar bij ons Anny heb ik alles wat ik nodig heb. Ik ben hier goed, dus zal ik hier maar blijven, zeker?” (dk)

OOK MARC SCHELLES DOET HET GRATIS:

“Vrijwilligers worden niet betaald. Hun werk is namelijk onbetaalbaar.”

De ondersteuning van het plaatselijk verenigingsleven door het stadsbestuur kan beter. Dat is de conclusie van Marc Schelles, nummer 12 bij de Brugpartij en erg actief in het bestuur van een van de grootste en actiefste verenigingen van Geel: de Centrumharmonie. Een sterker verenigingsleven levert een warmer Geel op voor iedereen, aldus Marc. En we hebben dus nog een groeimarge!

Geel mag trots zijn op zijn verenigingen. Het zijn er nog altijd veel en ze komen voor in een zelden geziene variatie. We hebben KWB's en sportverenigingen, er zijn muziekverenigingen (koren, harmonieën en fanfareorkesten) en multiculturele verenigingen, jeugdverenigingen, hobbyverenigingen en socioculturele verenigingen zoals het Davidsfonds... We hebben zelfs een vereniging die met veel succes Geels bier op de kaart zet. Telkens wanneer er in Geel iets te doen is – iets groots of iets kleins – kan je er vanop aan dat een of andere Geelse vereniging dat evenement organiseert, ofwel mee ondersteunt. De vele evenementen die het stadsbestuur inricht om van Geel een bruisende stad te maken, zijn in 99 procent van de gevallen ondenkbaar zonder de medewerking van een of meerdere vereniging(en).

HOEKSTENEN ÉN INITIATIEFNEMERS

“Eigenlijk zijn verenigingen de hoekstenen van de Geelse samenleving”, zegt Marc Schelles. “Gheelamania, de Ommegang, Geel Zomert,... zonder de Geelse verenigingen zouden we dat vrolijk kunnen vergeten. Sommige verenigingen organiseren zelfs evenementen – en dikwijls geen kleine –, waarvan je zou denken dat ze door de stad georganiseerd zouden worden. Wat doet het stadsbestuur rond de herdenking van het einde van de Eerste Wereldoorlog, nu honderd jaar geleden? Een mis bestellen op 11 november en bloemen neerleggen aan het monument van de gesneuvelden. Wat doet de Centrumharmonie? Een muzikale evocatie op touw zetten met 90 muzikanten en 120 koorleden op 10 en 11 november in de Sint-Dimpnakerk, met de nodige duiding. Een top-evenement voor een democratische prijs.”

“Het Geelse beleid kan er alleen maar bij winnen door meer aandacht te besteden aan deze ‘brengers van het goed gevoel’.”

Een Oekandana is een vreemd voorwerp of een curieus verschijnsel. Een fenomeen waarvan een mens zich afvraagt hoe het in godsnaam mogelijk is. Het is meestal vrij onschuldig, maar er schuilt een schadelijk mechanisme achter, dat men in vaktermen ‘stommekloterij’ noemt. Het woord ‘Oekandana’ lijkt uit het Swahili of het Lingala te komen, maar het is authentiek Geels. Voor onze Oekandana van deze week gaan we naar Sint-Dimpna.

Wie wel eens met de fiets naar het AZ St-Dimpna rijdt, heeft het vast al gemerkt: de vreemde ligging van de fietsenstalling. Zoals die is ingeplant, lijkt het niet de bedoeling dat iemand ze gebruikt. Vooral fietsers die van de Gasthuisstraat komen (de meeste dus) worden geconfronteerd met een wel zeer hoge stoepwand. Pas op, daar is over nagedacht! Die hoge stoepwand heeft een belangrijke functie en tevens een groot nut. Hij vergemakkelijkt het in- en uitstappen in de bus voor onze minder mobiele medemens. Dat kunnen we uiteraard alleen maar toejuichen. Echter, de bus stopt daar op een zodanige plaats dat haar deuren zich meters

vóór de fietsenstalling bevinden. De minder mobiele medemens geraakt daar prima op, maar de fietser zit met een onnodig probleem. Dat probleem laat zich makkelijk oplossen door ofwel de stoep te verlagen in de aanrit naar de stalling, ofwel een kleine ‘ramp’ voor de fietsenstalling te plaatsen. Zo geraakt de fietser gezwind tot aan dat laatste vrije plaatsje. Wie nu over de weg tot aan de fietsenstalling wil trappen, ziet zich genoodzaakt een stukje over de stoep te rijden. Ook op die manier ontstaan gevaarlijke situaties. Het ziekenhuis is vlakbij, dat wel... (kv)

Nooit geweten dat je muzikant was?

Marc Schelles: “Ben ik ook niet, maar ik heb een enthousiaste muzikale zoon in de Centrumharmonie. Mijn vader was ook muzikant, bij fanfare Nooit Gedacht op Ten Aard, maar zelf heb ik nooit de kans gegrepen om een instrument te leren. Ik ben vier jaar geleden in het bestuur van de Centrumharmonie gestapt en dat was een van de interessantste en leerrijkste ervaringen in mijn leven. Samen met de collega's concerten en activiteiten organiseren, maar ook de nodige fondsen bij mekaar schrapen om dat te financieren. Gelukkig is België een festivalland en kunnen die festivals niet zonder helpende handen van lokale verenigingen. Dat is een win-win-win situatie. De festivals hebben hun helpers, de verenigingen hun fondsen, en de vrijwilligers hebben toegang tot festivals zoals Tomorrowland, Reggae, Graspop en Pukkelpop.”

Moet er meer in het verenigingsleven worden geïnvesteerd?

Marc Schelles: “Zeker en vast. Maar het gaat niet alleen om geld, ook om tijd en betrokkenheid. Het verenigingsleven is dé socio-culturele motor van onze samenleving. Het verbindt mensen als geen ander. Een vereniging is de remedie bij uitstek tegen de groeiende zucht naar eigenbelang in onze maatschappij. Verenigingen zijn een tegengif tegen het kille, koele neo-liberalisme dat onze van origine gezellige

Vlaamse samenleving zo grijs en vaal maakt. Het Geelse beleid kan er dan ook alleen maar bij winnen door meer aandacht te besteden aan deze ‘brengers van het goed gevoel’. Het stadsbestuur heeft wel weet van het bestaan van al die verenigingen – zeker als ze de stad op een of andere manier van dienst kunnen zijn –, maar echt betrokken zijn en tijd maken voor de verenigingen lijkt voor onze huidige beleidsmakers hoogstens tweede prioriteit. Ondersteuning en een betere coördinatie missen we toch in het beleid. Het verenigingsleven is mede daardoor het meest ondergewaardeerde element in onze samenleving!”

Doet de stad dan helemaal niets?

Marc Schelles: “Toch wel. De materiële ondersteuning die ze aanbiedt aan de verenigingen die aangesloten zijn bij een adviesraad, is niet te versmaden en zelfs onontbeerlijk. Ook de service die sommige ‘ambtenaren’ bieden, is voor ons een hard onder de riem. Bij Muziek in 't Park, in mei jl, kregen we een geweldige support van de parkwachter. Verder hebben we een heel goede samenwerking met de Geelse muziekacademie. Vele cursisten sluiten bij ons aan om samenspel te oefenen, en velen blijven bij ons. Maar helaas, vanuit het stadsbestuur zelf blijft het een mager beestje. Neem nu de werkingsubsidies: een vereniging met om en bij de 150 leden en een erg actieve werking krijgt 290 euro per jaar. Dat is een pint per lid, hé. Scholl!”

HOE STEM JE GELDIG?

Op 14 oktober moeten we naast een nieuwe gemeenteraad ook een nieuwe provincieraad kiezen. Je zal in het stembokje eerst voor de gemeenteraad moeten stemmen en daarna voor de provincieraad. Hoe stem je geldig?

1. BOVENAAN EEN LIJST

DE GOEI			
			
1. Peeters Peter		17. Michiels Michiel	
2. Janssens Jean		18. Robert Germaine	
3. Willems Willem		19. Michel Stans	
4. Hermans Herman		20. De Bal Claude	
5. Franssen Frans		21. De Grote Karel	
.....			

Dat is een lijststem of kopstem. Je geeft daarmee te kennen dat je voor die lijst stemt en dat je akkoord gaat met de volgorde van de kandidaten. Dit is een snelle stem: je duidt gewoon één bolletje aan. Een lijststem op twee verschillende lijsten uitbrengen, mag niet.

2. ACHTER ÉÉN OF MEERDERE KANDIDATEN VAN DEZELFDE LIJST

DE GOEI			
			
1. Peeters Peter		17. Michiels Michiel	
2. Janssens Jean		18. Robert Germaine	
3. Willems Willem		19. Michel Stans	
4. Hermans Herman		20. De Bal Claude	
5. Franssen Frans		21. De Grote Karel	
.....			

Je kan kiezen voor één of meer kandidaten van dezelfde lijst. Daarmee geef je te kennen dat je wél voor de betrokken lijst kiest, maar dat je de volgorde van de kandidaten liever anders zou zien. Zo geef je een voorkeurstem of naamstem. Je kan op meerdere kandidaten tegelijk stemmen, zo lang die maar op dezelfde lijst staan. Op hoeveel kandidaten je stemt, speelt geen rol. Vind je de lijsttrekker wel geschikt als burgemeester, geef hem dan je stem. En vind je de rest van de lijst perfecte kandidaten, maar is er eentje ooit

met je lief gaan lopen? Dan kun je zelfs 32 bolletjes kleuren en heb je die kerel fijn bij zijn pietje. Kortom, laat je maar eens goed gaan!

3. BOVENAAN EEN LIJST ÉN ACHTER ÉÉN OF MEERDERE KANDIDATEN

DE GOEI			
			
1. Peeters Peter		17. Michiels Michiel	
2. Janssens Jean		18. Robert Germaine	
3. Willems Willem		19. Michel Stans	
4. Hermans Herman		20. De Bal Claude	
5. Franssen Frans		21. De Grote Karel	
.....			

De combinatie van een lijststem en een of meerdere naamstemmen is ook een geldige stem. Maar eigenlijk spreek je dan jezelf tegen. Je geeft namelijk aan dat je akkoord bent met de lijst en zijn volgorde (lijststem) én dat je iets aan die volgorde wil veranderen (naamstem(men)). De wetgever voorziet in deze gevallen dat je lijststem komt te vervallen. Je stemt is geldig, maar je lijststem wordt gewoon niet meegeteld. De voorkeurstemmen wel.

GELDIG STEMMEN KAN DUS OP MEERDERE MANIEREN, ZO LANG JE MAAR OP DEZELFDE LIJST BLIJFT.

WAT ALS JE JE VERGIST HEBT?

Als je op het bevestigingsbriefje dat je krijgt nadat je gestemd hebt merkt dat je je vergist hebt, kan je dat bij het verlaten van het stembokje melden aan de voorzitter van het stembureau. Je stem zal vernietigd worden en je kan opnieuw stemmen.

BLANCO STEMMEN HEEFT IMPACT, MAAR IS GEEN GOED IDEE

Gaan stemmen is bij ons een plicht, maar blanco stemmen is een recht. Maar is het een goed idee? Nee, wij vinden van niet. Spelen die blanco's automatisch de grootste partijen in de kaart? Nee, dat ook niet. Hebben ze dan geen invloed op de zetelverdeling? Ja, dat kan wel. Volgt u even mee.

Politiek kom je tegen in zowat alle aspecten van je leven. Blanco stemmen is daarom geen optie voor wie even wil nadenken, en die aspecten een bepaalde richting wil geven. De redenen om blanco te stemmen zijn divers, maar ze hebben meestal te maken met een bepaalde vorm van ongenoegen. Je kunt je niet vinden in eender welke partij, je vindt de huidige politieke klasse allemaal maar kak, of je wil er gewoon snel vanaf zijn.

Als we straks gaan stemmen, wordt de zetelverdeling echter enkel bepaald door de geldige stemmen. Ongeldige (die in Geel door het elektronisch stemmen niet mogelijk zijn) en blanco stembiljetten worden buiten die berekening gehouden. De blanco kiezers hebben daardoor dezelfde impact op de zetelverdeling als de kiezers die thuis blijven: geen. Thuisblijven of blanco stemmen maakt dus geen

verschil uit, behalve dat niet opdagen zonder geldige reden strafbaar is. Maar stel dat niet alleen ongeldig stemmen, maar ook blanco stemmen niet mogelijk zou zijn. Dan krijgen we toch een ander beeld. Een voorbeeld.

OEPS, MET DRIE IN EEN COALITIE!

Geel telt dit jaar iets meer dan 30.000 kiesgerechtigden. Stel dat er daar 4,69 % blanco van stemmen, dat is een plausibel getal. In absolute aantallen zijn er dat 1407. Voor de zetelverdeling zouden dus maar 28.593 stemmen in rekening worden gebracht. Het fictieve voorbeeld in onderstaande tabel geeft de impact van de blanco stemmen op de zetelverdeling weer, vergeleken met een situatie zonder blanco stemmen.

DE ZETELVERDELING BIJ 1425 BLANCO STEMMEN:

Aantal blanco stemmen		Partij 1	Partij 2	Partij 3	Partij 4	Partij 5	Partij 6	Partij 7
1407	Stemmen	7000	6000	5500	3500	2500	2200	1893
	Percentage	24,6 %	21,1 %	19,3 %	12,3 %	8,8 %	7,7 %	6,6 %
	Zetels	9	8	7	4	2	2	1

ALS WE HET AANTAL BLANCO STEMMEN TOT 0 HERLEIDEN EN DIE BLANCO'S VERDELEN OVER DE VERSCHILLENDE PARTIJEN (ELKE PARTIJ KRIJGT ER 203 BIJ), ZIET DE ZETELVERDELING ER ALS VOLGT UIT:

Aantal blanco stemmen		Partij 1	Partij 2	Partij 3	Partij 4	Partij 5	Partij 6	Partij 7
0	Stemmen	7203	6203	5703	3703	2703	2303	2096
	Percentage	24 %	20,7%	19 %	12,3 %	9 %	8 %	7 %
	Zetels	9	7	7	4	2	2	2

Zonder blanco's krijgen we in dit voorbeeld dus een andere zetelverdeling met een licht voordeel voor de kleinste partijen, ten nadele van de grotere. Opmerkelijk: een tweede gevolg van dit specifieke voorbeeld, is dat er mét blanco stemmen een coalitie met twee partijen zou kunnen gevormd worden, terwijl dat zonder blanco's niet meer mogelijk zou zijn. In de praktijk zal het echter zo zijn dat de

blanco's niet evenredig over alle partijen worden verdeeld. Mensen stemmen soms blind, of gewoon voor de bekendste lijst, voor de lijst met het nr. 1, ...). Het voorbeeld toont wél aan dat een blanco stem effectief van invloed kan zijn op de uiteindelijke zetelverdeling, en onrechtstreeks ook op de uiteindelijke coalitievorming. (kvr)

Vervolg van p. 16

Die subsidies krijg je bovendien alleen als je aangesloten bent bij een adviesraad: de Cultuurraad, de Sportraad, de Jeugdraad...

Marc Schelles: "Dat klopt, en eigenlijk is dat niet meer van deze tijd. Het verenigingsleven van vandaag ziet er anders uit dan veertig, vijftig jaar geleden, toen die adviesraden ontstonden. Het zou beter zijn dat die subsidies gelinkt waren aan de werkelijke behoeften of de activiteiten die een vereniging organiseert. Er zijn in Geel een aantal 'moderne' verenigingen actief die niet binnen het klassieke plaatje passen. Die kunnen gewoon niet gesubsidieerd worden."

Over de werking van de adviesraden is trouwens ook niet iedereen even enthousiast.

Marc Schelles: "De ene werkt al beter dan de andere, maar in tegenstelling tot het Geelse beleid zelf, doen

die raden in het algemeen wel degelijk nuttig werk. Ze organiseren activiteiten, opleidingen, infoavonden, ontmoetingsavonden... Ze trachten het beleid bij te sturen, maar veelal zijn de beslissingen al genomen door het stadsbestuur. Ongelofelijk, eigenlijk hé. Het moet omgekeerd zijn. Ik pleit ervoor dat het stadsbestuur de rol van de adviesraden opwaardeert, en hen veel ernstiger neemt dan nu het geval is."

Maar als het stadsbestuur de verenigingen niet ernstig neemt, waarom zou het dan de adviesraden ernstig nemen?

Marc Schelles: "Dáár begint het, inderdaad. De trendbreuk is er nog niet, hoor. Neem nu de nieuwe website van het stadsbestuur: ga daarop maar eens iets zoeken over een of andere Geelse vereniging. Je kan lang zoeken en zal weinig vinden. Het vreemde is dat er wel een 'verenigingengids' blijkt te bestaan, waarvoor je via de website je vereniging kunt

registreren. Maar wat er daarna met die gegevens gebeurt, is niet duidelijk. Gaan die in een databank voor wanneer de stad nog eens hulp nodig heeft?"

STERKER OP INZETTEN

Wat zou jij aan die situatie veranderen?

Marc Schelles: "Het moet in elk geval anders, en het kan anders. We moeten zorgzaam omgaan met ons 'sociaal kapitaal'. We moeten dat koesteren en erin investeren, niet alleen met centen, maar ook met tijd en betrokkenheid. Als het verenigingsleven de kans krijgt zijn stempel te drukken op de gemeenschap, wordt dat sowieso een warmere gemeenschap voor iedereen. Het beleid moet fier zijn op de Geelse verenigingen en die fierheid uitdragen. Ik zou een aantal stedelijke diensten zoals de sportdienst, cc de Werft en dergelijke stimuleren om nog meer met vereni-

gingen samen te werken. Cultuur- en sportevenementen van de stad hoeven ook niet altijd in de betreffende 'tempels' georganiseerd te worden in een straal van 1 km rond de Werft. De dorpen zijn daar alvast vragende partij voor en lokale verenigingen willen dit zeker ondersteunen. En net zoals de burger dat moet kunnen, moeten ook de verenigingen kunnen participeren aan het beleid. Daadwerkelijke inspraak organiseren via de adviesraden is perfect mogelijk - uiteindelijk was dat zelfs de bedoeling van die raden. De structuren bestaan, het is gewoon zaak om ze nuttig te gebruiken. Het beleid in verband met cultuur, sport en jeugd moet niet 'opgelegd' worden door het stadsbestuur. Het is aan de basis dat de noden zitten, en de vragen moeten dan ook van onder komen. Op die manier kan het beleid gegronde, gedragen beslissingen nemen."

Een sterker verenigingsleven betekent ook dat die verenigingen sterker op het

beleid gaan wegen.

Marc Schelles: "Dat klopt. Verenigingen zijn de lijm die de samenleving verbindt, dus ze mogen gerust wat meer gewicht in de schaal van het beleid werpen. Hun potentieel ligt nog veel hoger dan wat we nu zien! Daarom vind ik dat de stad samenwerkingsverbanden tussen allerhande verenigingen moet aanmoedigen en ondersteunen. Alles is hier zo versnipperd, en dat hoeft het niet te zijn. We hebben momenteel een schepen van cultuur, van sport, van jeugd en van evenementen... Als we die bevoegdheden nu eens in één of twee portefeuilles staken? Want of het nu een sportvereniging, een jeugdvereniging of een muziekvereniging is, hun werking zal wel iets verschillen, maar hun noden lopen grotendeels gelijk. Het beleid moet hen sterker ondersteunen. Een beleid dat wil inzetten op sociale cohesie, moet de kansen grijpen die het verenigingsleven biedt!" (jlp)

NICE CHOCOLATE IN DE SLUISSTRAAT

Op Ten Aard kan het wél

De dorpen en hun winkels, het is een moeilijk verhaal. Ook heel wat Geelse dorpen hebben geen bakker meer, laat staan een slager, een krantenboer of een superette... Maar soms zie je toch iets moois gebeuren. Op Ten Aard, in de Sluisstraat, is Nice Chocolate zich komen vestigen. Een jong koppel met een héél lekker handeltje!

Kris Huysmans en Debbie Raus roeien op Ten Aard tegen de stroom in. Heerlijk!

Het kan dus toch! De Sluisstraat op Ten Aard, een zijstraat van de Aardseweg en dus helemaal niet de drukste van het dorp, is sinds kort een ijsbar rijk, en kwalitatief absoluut niet van de minste. Nice Chocolate wordt uitgebaat door Kris Huysmans en Debbie Raus, die daar ook wonen met hun twee zonen. Kris is afkomstig van de Ganzenstraat en Debbie van Mol. Zij werkte bij IJs Jacques voor ze naar Janssen Pharmaceutica overstapte, en hij heeft jaren voor het IJsboerke gereden. Na de verkoop van dat bedrijf bouwden de nieuwe eigenaars de huis-aan-huisverkoop zo goed als helemaal af. Kris verloor zijn job, maar kreeg wel de kans om zich om te scholen. En dat deed hij: hij werd chocolatier en begon 'op zijn eigen'. Op Ten Aard, in de Sluisstraat, met chocolade en pralines uit eigen atelier.

"Dat marcheerte het eerste jaar al behoorlijk", vertelt Kris. "Ik had mezelf bepaalde doelstellingen opgelegd, en die haalde ik. Maar ik wist op voorhand dat het aanbod te beperkt zou zijn om echt een stevige zaak te hebben. Daarom bouwde ik na een jaar een tweede poot uit: ambachtelijk roomijs."

Het was dus meteen nog wat harder werken, ook voor Debbie. Zij steekt meer dan een handje uit in de zaak. En Kris maakt alles zelf. De melk voor het ijs komt van de Dekshoeve, je kan zijn ambachtelijk ijs dus ge-

rust een Aards streekproduct noemen. Het is hard gegaan voor Nice Chocolate, dit tweede jaar. "We zitten hier tegen de Chocowijk", vertelt Debbie, "waar veel jonge gezinnen met kinderen wonen. En het was een prachtige zomer, dus het was druk. We hebben ook heel veel mensen van buiten Ten Aard gehad, veel fietsers die hier passeren, al dan niet 'speciaal' om een ijsje te komen likken. Het was een héél goed seizoen!" Nice Chocolate is dus gelanceerd en Kris heeft zelfs al uitbreidingsplannen. "We wonen hier heel graag", zegt hij, "en we willen hier blijven. We hopen nog uit te breiden. Als we hier wat kunnen bijkopen, denken we aan een tearoom met verse wafels en pannenkoeken... Hopelijk lukt dat!"

Hoe verklaren Kris en Debbie zelf hun succes in deze harde tijden? "Je mag er geen schrik van hebben", vindt Kris. "Van hard werken ook niet, trouwens. Ten Aard is een groot dorp, hier wonen heel wat mensen. Een 'markt' is er dus. Dan is het zaak om die markt een goed product aan te bieden, en je zaak zo uit te baten dat de mensen graag komen. Wij hebben onze markt al uitgebreid, hier komt véél volk van buiten Ten Aard, ook voor de pralines. Wij doen dit met veel plezier. Misschien voelen onze klanten dat ook. Dat klinkt simpel, maar meer zit er niet achter." (dk)

VAN DE GAZET NAAR DE POLITIEK: WAAROM WIJ PRECIES DAAR OVER SCHREVEN

Na twee edities van de Gazet van Geel hopen we dat u niet alleen plezier hebt beleefd aan al die verhalen van Geelse mensen, maar dat u ondertussen ook begrijpt waar de Brugpartij voor staat. Tussen de regels lees je wat wij voor Geel belangrijk vinden. Ons volledige programma - een dikke boterham - vind je op onze website (www.debrugpartij.be), maar de artikels en reportages in deze twee 'gazetten' staan daar niet zomaar.

"90 procent van de mensen wil leven in een wereld met empathie, rechtvaardigheid, respect, vrijgevigheid en gastvrijheid, waarin iedereen gelijke rechten heeft, zich veilig voelt, vertegenwoordigd is en waarin iedereen in zijn

behoeften kan voorzien zonder de omgeving te schaden, uit te putten of onleefbaar te maken voor toekomstige generaties." Dat zegt althans George Monbiot, een Brits zoöloog, schrijver en publicist. "Mensen die voelen dat ze geen

plek hebben in de samenleving, die merken dat ze niet gehoord worden, worden aangetrokken door de antipolitieke arena. En dat terwijl de politiek (of je het nu wil of niet) alles in je leven bepaalt", zegt hij ook.

In coproductie met de Gelenaar

De relatie tussen de burger en het beleid liep als een rode draad doorheen onze twee edities. "De tijd dat iemand van 't

stad de deeldorpen gaat vertellen wat goed voor hen is, is definitief voorbij," zei lijsttrekker Dirk Kennis in de eerste editie. Dat het verstandig is om bewoners te raadplegen vóór je belangrijke beslissingen neemt, werd ook duidelijk als je het Astor-verhaal las. 4000 bezwaarschriften werden door het stadsbestuur van tafel geveegd.

Gevolg: boze, gefrustreerde buurtbewoners en een stadsbestuur dat niet eens schaamrood op de wangen kreeg. Ook voor de herinrichting van Elsum ging men naar de betrokken buurtbewoners met een afgewerkt plan. De reactie viel zwaar tegen en dus deed men voorlopig maar niets. Het kerkenplan is ook zo'n draak van een dossier dat achter de coullissen in mekaar werd geflanst. De N-VA zwijgt er in alle talen over, terwijl de CD&V de meubelen probeert te redden met een inderhaast ingelast inspraakmoment in Stelen. Ten eerste is het daar wat laat voor en ten tweede moet die inspraak nog waargemaakt worden.

Geel is groter dan de Werft

Uit de gesprekken die we tijdens Camping Brug in de deeldorpen hadden, bleek dat elk dorp zijn eigenheid heeft en dus ook zijn specifieke noden. Het gaat dan niet alleen om infrastructuur. De term 'sociale cohesie' kwam vaak voor in o.a. de artikels over het Stelen van Kris Lievens, het Larum van Maria Dams en de Samenhof in Zammel. Het stadsbestuur neemt tot dusver niet de moeite om naar de mensen in de dorpen te gaan luisteren. De Brugpartij deed dat wel, soms los uit de pols (Camping Brug) maar ook echt serieus via samenkomsten in de aanloop naar ons programma in de dorpen. Daarop nodigden we relevante inwoners uit, waarvan we heel veel geleerd hebben.

Vlot en veilig voor iedereen

Mobiliteit is voor elke politieke partij een hot item. Het huidige beleid heeft de boot volledig gemist. De situatie in het centrum is vooral op de as Gasthuisstraat - St.-Dimnaplein - Logen zorgwekkend, maar er zijn pijnpunten à volonté. Ook in de deeldorpen wordt geklaagd over toenemend (sluip)verkeer - dat kwam in vele interviews en reacties aan bod. De Brugpartij is voorstander van fietsstraten, autoluwe schoolomgevingen, een degelijk parkeergeleidingssysteem, het STOP-principe, fietsparkeerplaatsen, een fietsambte-

naar...

En er is zelfs een parkeerprobleem in Stelen. Marc en Hilde wezen ons daarop, maar het is de andere Stele-naars niet minder bekend. Op de Facebookpagina van de Brugpartij en op onze website zie je een filmpje dat bewijst dat de bezorgdheid van minister Crevits over de toegankelijkheid van het 'openbaar domein' door het Geelse beleid niet bepaald wordt gedeeld. In Elsum zijn de stoepen ondertussen zo slecht dat je er al niet meer met een kinderwagen over kan.

Een warmer Geel

Zo heet als deze zomer hoeft het niet altijd te zijn, maar we hebben het gevoel dat Geel stilaan van een Barmhartige Stede aan het afglijden is naar een koele, gevoelloze stad. Marc Schelles vindt terecht dat er meer geïnvesteerd moet worden in verenigingen. Kris Lievens waarschuwt dan weer voor de impact op het Stelens verenigingsleven wanneer daar geen geschikte ontmoetingsruimte meer is. De parochiezaal stelt daar op termijn problemen die een oplossing vergen. Lien De Wulf pleitte voor dagelijks sociaal contact op plekken die daartoe geschikt zijn en wat Maria Dams over 'het Larums gevoel' zei, is ook treffend. De gemiddelde leeftijd van de Geleenaar stijgt. In de reportages van de deeldorpen lees je altijd wel ergens dat onze senioren nood

hebben aan lokale zorgcentra. De mensen willen oud worden in hun eigen dorp en niet in een rusthuis in Geel of Kasterlee. Buurtzorgwerken komen ook ter sprake, o.a. in Stelen. En dat bijzondere mensen een bijzondere vorm van huisvesting verdienen, wordt waargemaakt in Huis De Post

Carla Molenberghs is daar ook fan van. Volgens haar wordt de uitdaging voor de toekomst dat we opnieuw inzetten op solidariteit, op een zorgzame houding ten opzicht van mekaar, op ontmoeting en verbinding. Oude zorgmodellen hebben hun tijd gehad, nieuwe uitdagingen dienen zich aan en vereisen een toekomstgerichte aanpak. Maar het kantelmoment nadert, denkt Carla.

Duurzaamheid

Duurzaam denken wil grosso modo zeggen dat het ook voor de volgende generaties aangenaam leven moet zijn in Geel. Dat niet alle grondstoffen uitgeput zijn, dat de lucht nog in te ademen is... Kim Volders geeft de perfecte voorzet: minder auto's, minder vervuiling, minder kosten, minder files, meer zuivere lucht.... Ook de Zammelse Samen Hof past perfect in het duurzaamheidsplaatje, net zoals de herinrichting van de Havermarkt die de Brugpartij nastreeft, met duurzaamheid te maken heeft: een doordacht ruimtegebruik en meer groen in de stad. En lees ook wat Noël Devos in Elsum wil doen: de omgeving van de kapel herinrichten en er een gezellig pleintje van maken, zodat Elsum eindelijk een dorpspleintje krijgt. Ook een vorm van duurzaam denken!

Dat we een netheidsverantwoordelijke aan het woord lieten, is niet vreemd aan ons idee over afval en hoe er mee om te springen. Maarten Verheyden, die kandidaat is bij de Brugpartij, is trouwens projectleider van de Kringwinkels, waar je meubelen en huisgerief een tweede kans krijgen en mensen een echte kans krijgen om zich te integreren op de arbeidsmarkt.

En dan is er nog dit...

Er is veel werk aan de winkel in Geel, op alle vlakken die we hierboven aanstippen, en in ons programma vind je er nog meer. Maar als je de Brugpartij vraagt wat ze het belangrijkste probleem in Geel vindt, dan is het antwoord kort: de armoede. De mobiliteit in de Gasthuisstraat is een schande, maar dat er zoveel mensen in armoede leven in Geel, is gewoon niet langer aanvaardbaar. Als we onze welbespraakte OCMW-voorzitster horen beweren dat de kinderarmoede in Geel eigenlijk niet is gestegen, maar dat de cijfers wat gegroeid zijn omdat we anders zijn gaan tellen, dan worden wij misselijk. De Brugpartij deelt het standpunt van o.a. ArmenTekort en vindt dat armoede niet langer acceptabel is in een maatschappij die voor al zijn bewoners voldoende middelen heeft. Op dezelfde manier waarop we de ongelijkheid van vrouwen op een gegeven moment niet meer hebben aanvaard (dat is nog niet zó lang geleden), mogen we ook armoede niet meer aanvaarden. De strijd tegen de armoede is iets waar de Brugpartij haar kop voor wil leggen. Van alle problemen waar Geel vandaag mee kampt, is dit het pijnlijkste. We hebben er geen reportage over gemaakt – bekijk die van Pano maar, die was deels gemaakt in Geel – maar namen een advertentie op met een oproep voor 17 oktober, net na de verkiezingen. Wij zullen er zijn! U op 14 oktober ook? (cs)

Nood aan extra woonzorgcentra veel kleiner dan verwacht

De bezettingsgraad van onze woonzorgcentra neemt af. De nood aan extra voorzieningen is dus minder groot dan men op basis van de 'exploderende vergrijzing' had verwacht. Dat is goed nieuws voor onze senioren, maar minder goed nieuws voor de 90 bedden die in de Astor-woontoren zullen komen. Worden die concurrentie voor de bestaande woonzorgcentra, in plaats van een zinvolle aanvulling daarop?

Astor bouwt aan een toren met o.a. 90 extra woonzorgbedden. Is die investering toekomstgericht wel op haar plaats?

Uit een onderzoek van het in Geel gebaseerde dienstenbedrijf Probis bij meer dan 550 woonzorgcentra in Vlaanderen, Brussel en Wallonië blijkt dat de effecten van de vergrijzing minder sterk voelbaar zijn dan men een aantal jaren geleden had voorspeld. In 70 procent van de woonzorgcentra zijn de wachtlijsten nu korter dan drie jaar geleden. De gemiddelde bezettingsgraad in de woonzorgcentra is bovendien aan het dalen. Hij evolueerde de voorbije drie jaar van 96,3 naar 95 procent.

Er zijn meerdere redenen voor deze onverwachte trend. De eerste is dat oudere mensen langer gezond en zelfredzaam blijven, en dus alsmat langer thuis blijven voor ze naar een woonzorgcentrum verhuizen. Daarnaast komen er ook meer en meer alternatieven voor een klassiek 'rusthuis'. De woonzorgcentra bie-

den die vaak zelf aan: bijna de helft van hen heeft tegenwoordig ook assistentiewoningen in het aanbod.

Volgens Probis is er in sommige Vlaamse regio's nu al van een overaanbod sprake. De vrije plaatsen die de voorbije jaren in de rusthuizen alsmat talrijker werden, zorgen bovendien voor concurrentie op de ouderenzorgmarkt. Senioren kunnen nu veel meer dan vroeger kiezen waar ze willen wonen.

CONCURRENTIE?

Dit onderzoek werpt een ander licht op de 90 bijkomende rusthuisbedden in de zorgtoren van Astor, waarvan de initiatiefnemers en het stadsbestuur beweren dat ze tegemoet komen aan een toekomstige nood in Geel. Als de

vaststelling van Probis klopt, ziet het er eerder naar uit dat Astor een concurrent zal worden van de bestaande Geelse rusthuizen. De cijfers bevestigen bovendien de inschatting van o.a. Herman Lambrechts van het plaatselijke actiecomité, die de noodzaak van deze 90 extra bedden voor Geel altijd sterk heeft gerelativeerd. Dat die bedden op de bovenste verdieping van een woontoren komen, is een zorgmodel dat voor velen in een landelijke omgeving als Geel niet op zijn plaats is. O.a. de Brugpartij pleit voor een ommekeer naar kleinschalige voorzieningen, in de wijken of de dorpen waar de senioren altijd hebben gewoond. De honkvastheid van de oudere mensen is volgens Probis trouwens nog een reden waarom ze minder en minder de stap naar een woonzorgcentrum

zetten. De Geelse senioren zijn niet geraadpleegd bij de beslissing om de Astor-toren in Geel te zetten. Of zij een dergelijk concept zien zitten, is dus zeer de vraag. Aan een dringende nood schijnt het project in elk geval niet te beantwoorden.

Nood aan personeel is er daarentegen wel. Meer dan 80% van de woonzorgcentra heeft problemen om verpleegkundigen aan te trekken. Het aantal verpleegkundigen en zorgkundigen bleef de voorbije drie jaar quasi stabiel, maar bijna vier op vijf bewoners van een wzc heeft nood aan intensievere zorg. Ruim een op de drie heeft dementie. In een kwart van de Vlaamse woonzorgcentra is dat al meer dan 42 procent. (dk)

Onder redactie van Dirk Kennis

SHOT IN DE ROO(T)S

Wat is er van de sport? Tot nu toe nog niet teveel in deze Gazet van Geel, maar dat maken we op de laatste pagina goed! Twee foto's uit 1964, de tijd van toen, toen de koers nog een loutere volkssport was en nog geen door de media uitvergroot spektakel. En toen er in Geel nog een profkoers werd gereden, zowaar! Niet dat die de grote namen lokte: de Van Looy's en Van Steenbergens hadden op 18 juli 1964 andere verplichtingen. Maar toch: Jos Huysmans was erbij en Fonske De Bal, Gelenaar en 'koning van de kermiskoers'. Huysmans zou 14de worden, De Bal 7de. En de winnaar was... René Van Meenen! Het was trouwens de koers die deze sterke man uit de Vlaanders in Geel deed belanden. Op de foto, genomen aan de start in de Pas, is hij niet te zien, maar aan de finish (in de Stationsstraat) staat hij er alleen op. René, die toen voor Wiels'-Groene Leeuw reed (met o.a. Benoni Beheydt), deed exact 5 uur over de koers van 200 km, won met 15 seconden voorsprong op Frans Brands en 40 op Richard Everaerts.

Op de foto zien we Louis Verswijvel de start geven. Hij was burgemeester van 1963 tot 1970, en zijn figuur staat eigenlijk symbool voor de veranderende tijden die de jaren 1960 ook in Geel zijn geweest. Verswijvel was van ACW-strekking en nam het in 1960 over van Medard Van Loenhout, die eerder een middenstands-profiel hadden. Na de oorlog hadden eerst burgemeester Jozef Fehrenbach en later Medard Van Loenhout er met allerlei propere en min-

der propere middelen voor gezorgd dat de socialisten en de liberalen, die traditioneel sterk in het Verzet waren geweest en daarvoor na de oorlog op de meeste plaatsen ook met een doorbraak werden beloofd, in Geel geen voet aan de grond kregen. Ze legden op die manier de basis van een katholieke alleenheerschappij die tot in 2012 heeft geduurd. Verswijvel was in 1960 de eerste van drie burgemeester van ACW-signatuur. Na hem kwamen Hugo Van Rompaey en Maria Dams, en toen nam Frans Peeters, een landelijke CD&V'er, het over. Op dit moment zijn er geen ACW'ers (ze heten nu beweging.net) meer op de CD&V-lijst. Ze maken nu deel uit van de Brugpartij en u moet de groeten hebben.

Geniet ook even van de blik op de Pas van toen, met links de uitsprong van de winkel van Jef Sledsens, daarnaast café Malpost (later: Tenerife), een naam die ook veel met koers te maken heeft, en de Spar, waarvan de uitbaters de exploten van de renners op een bevoorrechte plaats konden volgen. Een aardigheidje en een reden te meer voor ons om deze foto te kiezen, is de naam op de vertrekvlag. Nee, dat waren wij niet, maar die mannen waren ook veranderingsgezind.

Ook foto 2 komt uit 1964. Hij werd genomen op 26 april op Ten Aard, waar die dag een koers voor nieuwelingen werd gereden. Oudere Aardlingen zullen er zeker een aantal mensen op herkennen (onze kop eraf als daar

geen Goossens bij is). De jeugd van toen is er nu midden in de zestig, en misschien herinnert iemand zich nog wel wie er won. Wij weten dat niet. Waarom we die foto dan gekozen hebben? Wel, één iemand op dat beeld kent iedereen. Schrijf 26 april 1964 maar in de annalen van Ten Aard als de dag waarop Eddy Merckx naar het dorp kwam. De toen 19-jarige Merckx was nog helemaal niet de crack die hij kort daarop zou worden. Eddy reed toen bij de amateurs, waar zijn faam toch al groot genoeg was om hem als eregast uit te nodigen op koersen in de lagere categorieën. Later dat jaar zou hij bij de amateurs (in Sallanches, Frankrijk) zijn eerste wereldtitel winnen, nog een jaar later stapte hij over naar de profs, en de rest is geschiedenis.

Ook de tijd dat er in Geel bijna elke week koers werd gereden, is voorbij. Stevige koersbastions als Winkelomheide zijn gevallen, maar op Sint-Dimpna en in Stelen houden ze dapper stand. In Bel wordt sinds enkele jaren zelfs opnieuw gekoerst. Als we het de vrijwilligers die daar hun nikkel voor afdraaien eens wat makkelijker zouden maken, wordt er ook binnen vele jaren in Geel nog gekoerst. Anders gaat er een traditie verloren waarvan we ons nu al bijna niet meer herinneren hoeveel plezier we er een halve eeuw geleden aan hebben gehad. En kom eens terug, Eddy!

lookalikes

AFSLUITEN MET EEN GLIMLACH

Gene Wilder
ActeurDirk Kennis
LijsttrekkerAxelle Red
zangeresGreet Bakelants
4de plaatsPater
Damiaan
heilige

Yves Van Hulsel / 32ste plaats

Guido Belcanto
charmezangerMarc Van Ryne
6de plaats